

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψιστου της Παιδείας ως τό κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρεχόν εις την χάριν ημών άσκησεις, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν Έλλάδι λειπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Έν Αθήναις, την 15 Μαρτίου 1897

Έτος 1900.—Αριθ. 11—12

Υπερασπιστά της Πατρίδος, ίδου τό ψευδώνυμόν σου. Είχα λοιπόν τόσων θερμών φίλων, χωρίς να τον γνωρίζω τόσον καιρόν; Τί κρίμα!

Προσθέσω ακόμη ένα: "Όσοι έγγραφοι άφορούν μεγάλας τά παι- [διά των

Συνδρομητάς σε Σέρα!" Τά τετράδια των Μ. Μυστικών, Θέλιουσα, τιμώνται 15 λεπτά έκαστον και 3 άρ. τά 25 6-μου. Τό αντίτιμον, δι' όσα θέλεις, δύνασαι να τό στείλεις και εις γραμματόσημον.

Αδύνατον, Άδρα τού Φαλήρου. Τό πρόσωπον τό όποιον λέγεις, δεν πρόδίδει τά ψευδώνυμα, διά τόν άπλούστατον λόγον ότι δεν τα γνωρίζει. Άλλοθεν ή προδοσία, άγαπητή μου! — Η Αύσραλία πόσα γράμματα έχει;

Κάτι περίεργα πράγματα πού μανθάνω! Ο Άνδρέας Άργοναύτης είνε θεός της Χρυσής Βροχής, (θεός τόσων μικρός, απά!) δι' αυτό ή Χρυσή Βροχή από σεβασμόν δεν ανταπαντά εις τά διά τών Παιδ. Πνευμάτων πειράγματα του — και μέλλιστα ούτε πειράζεται. Θεός είνε αυτός! Πώς είπατε;

Ήχώ, τόσον μικρά διαφορά δεν σημειώνεται ως λάθος. Είπέ το και εις την Πολύχρην τού Ηηλίου.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάντα λάζουν: Ο Λέων της Νεμέας με τόν Παχόν Τσίρον — ή Κρανή Άκαλία με τόν Χαλασμόν Κόσμον, Μαρίδα τού Φαλήρου, Υμνον της Έλευθερίας, Έλληνικήν Σημαίαν και Πετρόδη Παράλιαν — ή Καλλιτέχνης Διαβολίσκη καθώς και ή Περιπαθής Μελωδία, με τόν Έρμίτην και με τόν Τικ-Τάκ — ή Άρχοντα της Έβρυχίας με τήν Ναυοπούλαν ή Φιλάδελφον με τήν Άδραν τού Φαλήρου, με τήν Νεράϊδαν τού Γαλιού, με τόν Αετόν τών Όρέων και με τόν Ναυαγόρ της Κυνθίας — ή Αιχμάλωτος Χελιδόν με τήν Πετρόδη Παράλιαν και με τήν Έλληνικήν Καρδίαν — ή Έπιλόκαμος Νύμφη με τήν Γαληνιάταν Θάλασσαν — τό Αρριμένον Κόμμα με τήν Φουρτούραν — ή Ποιμενική Φλογέρα με τήν Χρυσήν Άκτίνα, τόν Χρυσόν Αΐωνα και τόν Παγομένον Όκεανόν — ή Άνδροτύπος με τήν Ταχυδρόμον Περιστεράν και με τόν Κάτασπον Αράπην — ή Άνδρέας Σουλιώτης με τήν Ποιμενικήν Φλογέραν, τόν Μινώταυρον και τόν Ολυμπιονίκη — ή Κεθαρώδης Απόλλων με τόν Φόθον Απόλλωνα, με τόν Δό-λά-σά-μι και με τήν Έλληνικήν Καρδίαν — ή Έρμίτης με τήν Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα (άλλά και με καμμιάν ζωγραφιάν) και με τόν Οιδίποδα Τύραννον — ή Φθινοπωρινή Βροχή με τόν Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, με τήν Έλληνικήν Σημαίαν και με τήν Ποιμενικήν Φλογέρα — ή Φαρμάκος με τόν Σάβδιον της Νικοπολεως — ή Ηρωα Γαριβάλλη με τας Άδρας: Αρίονος και Όρφέως, και με τόν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ — τό Δαιμονάκι με τήν Δεσποινίδα Αδών και με τόν Παχόν Τσίρον — ή Όραία Δορκάς με τήν Έβρυχίη Θρητήν, Τικ-Τάκ, Άρχοντα της Έβρυχίας, Φιλόπατρι Έλληνίδα, Δάφνην, Μακρολέλεκαν, Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Τρακαρούραν, Παταράκ και Χιονομένον Όδησον — ή Μικρά Μάγισσα με τήν Φουρτούραν, με τήν Ναυοπούλαν, με τήν Δάφνην και με τήν Μαρίδα τού Φαλήρου — ή Παρωμένον Όκεανός με τήν Έβρυχίη Θρητήν, Πρωην Παχόν Τσίρον, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Βδαισθητορ Καρδίαν,

Κροκόδειλον τού Νείλου, Αλέξανδρον Α. Σιμοπούλον, Καρχαρίαν τού Αιγαίου, Ναυοπούλαν, Άρχοντα της Έβρυχίας, Άντιγόνην, Δάφνην (άν θέλεις, με τό όνομά της) και Δεσποινίδα Αδών — ή Μόσαρτ με τόν Παχόν Τσίρον, Δό-λά-σά-μι, Μάδρον Πρίγκηπα, Στράβωνα Γεωγράφον, Μακρολέλεκαν και Δέαν — ή Άδρα τού Έδξείνου με τήν Άδραν τού Φαλήρου — ή Σιρία τού Φαλήρου με τήν Άδραν τού Φαλήρου και με τόν Άνδροτύπον — ή Υπερασπιστής της Πατρίδος με τόν Κολοσσόν της Ρόδου και με τήν Σαυθην Έλληνοπούλαν — ή Άδρα τού Φαλήρου με τήν Δάφνην, Ήχώ, Άσπερον Νίκην, Όραϊαν Κέρκωρα, Νεράϊδαν τού Γαλιού και Διαβολίσκον. Όσοι δέχονται τήν ανταλλαγήν, άς προσέξουν να συμμορφωθούν με τους όρους τού εις τό βον φύλλον δημοσιευθέντος Κανονισμού.

Άσπασμοί, πληροφορίαί. — Ο Λέων της Νεμέας άσπάζεται τόν Φιλάδελφον ή Θέλιουσα τόν Τσίρον-Τσίρον (τού όποίου ζητεί τάρχικα) ή Έλληνική Θάλασσα τήν Δούκιαν τών Αθηνών — τό Αψε Σόβος τήν Ναυοπούλαν και πώς περνά τας Κυριακάς με τας φίλας της; τό Κόμμα της Σαλαμίνος τόν Φιλοπάτριδα Έλληνα ή Περιπαθής Μελωδία καθώς και ή Καλλιτέχνης Διαβολίσκη τήν Αιχμάλωτον Χελιδόνα ή Άδρα τού Φαλήρου τήν Πετρόδη Παράλιαν ή Τσούχτρα τήν Φίλεργον Χελιδόνα ή Ακρόπολις τόν Υμνον της Έλευθερίας, ή Νέα Έλλάς τήν Έλληνικήν Καρδίαν, ή Έπιλόκαμος Νύμφη τήν Αύραν τού Αρίονος, τό Αρριμένον Κόμμα τόν Δελφίνα τού Ιονίου ή Δεσποινίδα Αδών τήν Παυλίαν Ζωγράφου (και να ενθυμήται τό "υπερ πάν άλλον" και τήν Δεσποινίδα Μ. Σ...) ή Κοραής τήν Ιωνίδα ή Δέα τήν Χιονομένον Όδησον (και διατί δεν της στέλλει τό Τετράδιόν της, άφ' ου τό έχω έσομον;) ή Ποιμενική Φλογέρα τήν Μαργαρίταν ή Πειραμένον Αϊκον τόν Εκπάλδον Απόλλωνα, ή Σαυθην Έλληνοπούλα τήν Γλυκύλαλον Άηδόνα, ή Έλληνική Σημαία τό Ταπεινόν Ιον, ή Δαιμόνιος Περικλής τόν Άνδρείον Σουλιώτην ή Όραία Δορκάς τήν Λευκήν Άρκτον ή Μικρά Μάγισσα τόν Φόθον Απολλωνα ή Μέδουσα τόν Φώδον Αιακίδη, ή

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αί λύσεις στέλλονται μέχρι της 8 Απριλίου.

122. Συλλαβογράφος.
Είς δύο φθόγγους μουσικής έν γράμμα έν κλήρη ένά αρχαϊόν στρατηγόν άμέσως θ' αναστήσης.
Εστάλη υπό τής Ζακπίδος.

123. Αεξέγράφος.
Είς όχληράν άσθενείαν έν γράμμα άν προσθήσης τών τετραπόδων ζώων έν ευθύς θ' αποτελέσης.
Εστάλη υπό τού Αρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

124. Μωσαϊκό.
Η Μαρίδα τού Φαλήρου κ' ή Γενναία Έλληνίς, τό Μπουράτο ή Άσπρούλα και μ' αυτούς ή Ιωνίς ένά γράμμα θά σου δώσουν: λάβε το προσεκτικά και ευθύς θά σχηματίσης έν άπ' τά όπωρικά.
Εστάλη υπό τού Χειμωνάντου.

125. Ρόμβος.
Τό πρώτον και τό έσχάτον τό κάθε δέμα δίδει τό δεύτερον μου σύνδεσμος: νά! ός τό είπα πάλι: τό τρίτον πώς τις δύναται, 'ς τά κράτη να τό ίδη; τό τέταρτον μου ή καθείς τό έχει 'ς τό κεφάλι.
Εστάλη υπό Σαυρ. Θεοδ. Μιχαήλ Τσοῦβαλη.

126. Πυραμίς.
Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων όστε να ναγινώσκεται τόνομα πόλεως, αι δέ 6 στιγμαί της βάσεως μετά τού έν μέσφ

Καραβόγατος τήν Ροδοάκτυλον Ήώ ή Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής τόν Τικ-Τάκ (όν και συγχαίρει) ή Θέλλα τήν Σκυθροπήν Σελήνην ή Τρεχαγυρενόπουλον τόν Οιδίποδα Τύραννον (όν ευχαριστεί διά τήν προτίμησιν τού ψευδώνυμου του) ή Άδρα τού Φαλήρου τήν Λευκήν Βιολέτταν ή Χρυσή Βροχή τήν Όραϊαν Δορκάδα και ή Ήχώ τόν Μόσαρτ.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάκλασις πρὸς τους φίλους της: Λέοντα της Νεμέας, Αλέξανδρον Μαζαράγκαν (έλαβα) Αψε-Σόβος, Νικόλαον Α. Μαρουλιανόν, Καλλιτέχνηδα Διαβολίσκην, Περιπαθή Μελωδίαν (ας συγχαίρω διά τας πατριωτικάς των ενεργείας): Φιλάδελφον, Άρχοντα της Έβρυχίας (ώ, είθε 1...), Ακρόπολις, Νέαν Έλληνίδα, Αιχμάλωτον Χελιδόνα (ή όποια ήτο άσθενής και δι' αυτό ήργησε να στείλῃ τά Μυστικά της πρὸς τους ζητήσαντας) Έπιλόκαμον Νύμφην (ναί) Ήχώ, Μεσολογητάκι, Ναστραδδίν Κόντζαν (στείλέ μου) Αύτοκράτειραν Έβδοκίαν (ας μου γράψῃ!) Δέαν, Παχόν Τσίρον (χωρίς πρόσην, αλλά και τῶν και αεί) Έβρυχίη Έσπέραν (αυτό έξέλεξα) Φιλοπάτριδα Έλληνίδα, Γαληνιάταν Θάλασσαν (έστειλα) Άνδροτύπον (ευχαριστώ!) Ναυτικήν Πυξίδα, Πειραμένον Αϊκον (έστειλα) Νέλωνα (άμην!) Δημ. Ι. Βάτην, Κεθαρώδην Απόλλωνα (πολύ πιθανόν!) Σαυθην Έλληνοπούλαν. Γερολογίτην (έλαβα) Αθηναίδα, Κόμμα τού Έδξείνου (έστειλα) Ηρόδοτον τόν Σηλυβριανόν, Έρμίτην, Φαρμάκον (έστειλα) Πασγαλιάν, Μάρτιν Καλχαντα, Ηρωα Γαριβάλλη (άδύνατον!) Κροκόδειλον τού Νείλου (ευχαριστώ πολύ) Παρωμένον Όκεανόν, Άνθιομένην Άμυγδαλιάν, Καλλιάντζιαν, Μέδουσαν (είμαι συμφωνοτάτη) Άρμα τού Ηλίου, Καραβόγατον, Σόλωνα τόν Νομοθέτην, Γόδιορον (έστειλα) Μόσαρτ (κατά τας περιστάσεις) Άδραν τού Έδξείνου, Δεκαπενταετή Πλοίαρχον, Λευκήν Άρκτον (ευχαριστώ πολύ), Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (έστειλα: άναμένο τήν φωτογραφίαν), Αλέξανδρον Μ. Παρισκεόπουλον (έστειλα) Τρεχαγυρενόπουλον. κ.λ. Είς όσα επιστολάς έλαβα μετά την 2 Μαρτίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

αυτών σταυρού νάποτελώσι τόνομα πόλεως της Ασίας, αι άνωτέρω 4 νήσου, και οι άνωτάται 2 ζώου.
Εστάλη υπό τής Έλληνικής Θαλάσσης.

127-131. Έπικυρόθωσις λέξεων.
Διά καταλλήλου μεταθέσεως τών γραμμάτων τών κάτωθι λέξεων σχηματίσον τά όνόματα 5 πόλεων.
1, Σοικίω. 2, Δάρηβα. 2, Λαυράτα. 4, Αιτσιπρω. 5, Ρύσοπα.
Εστάλη υπό τής Άσπρης και Μαύρης.

132. Συλλαβική Άκροστιχίς.
Αί αρχικά συλλαβαί τών ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσιν τόνομα αρχαίας Έλληνικής πόλεως:
1, Μόσα. 2, Θηρίον. 3, Θεότης. 4, Πόλις Έλληνική.
Εστάλη υπό τής Τσοῦχτρας.

133. Μεσοστιχίς.
Τά μεσαία γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τόνομα αρχαίας θεός.
1, Καρκός. 2, Πόλις της Ασίας. 3, Γεωμετρικόν όργανον. 4, Μέρος της οικίας. 5, Όπλον τών αρχαίων. 6, Ζών.
Εστάλη υπό Άλξ. Οικονομίδου.

134. Διπλή άκροστιχίς.
Τάρχηά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τόνομα μυθικού τέρατος, τά δε δεύτερα αρχαίας επισήμου πόλεως:
1, Γεωγράφος. 2, Χώρα της Μ. Ασίας. 3, Ρωμαίο. Αυτοκράτωρ. 4, Πόλις της Μακεδονίας. 5, Ποταμός της Τροίας.
Εστάλη υπό τού Δαιμονίου Περικλέους.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΕΩΣ

ΑΥΤΑΣ τας ημέρας υπέφερα από μίαν φρικτήν νευραλγίαν. Δεν ήξεύρετε τί βάσανον πού είνε και σας εύχομαι, παιδιά μου, να μή το μάθετε ποτέ. Άλλά για φαντασθήτε! Νά κάθεσθε ήσυχα εις τό γραφεϊόν σας: έξαφνα νάνοιγη ή μία θύρα και να έμβαινη ό κύρ Άνανίας: συγχρόνως νάνοιγη ή άλλη και να παρουσιάζεται ή κυρία Άγάπη: νάφινουν και τας δύο θύρας ανοικτάς, — με τήν άραιαν πρόφασιν ότι θά εξέλθουν ευθύς! — να σχηματίζεται ρεύμα, να σας προσβάλλη άμέσως, να κρουλογήτε και (άπ' έδω άρχίζουσι τά παράξενα), άντι να συναχώνεσθε, ή να παθαίνετε βήχην, ή να πλευριτώνετε, ή να πεθαίνετε τελοςπάντων, — να ξεμερόνεσθε με μίαν γενικήν άτονίαν και με μίαν ένόχλησιν εις τό ένα μάγουλον, κοντά εις τό μάτι, και ή ένόχλησις αυτή να γίνεται βαθμηδόν πόνος, να επεκτείνεται εις όλον τό ήμισυ τού κρανίου και να σας κρατη, να σας σφιγγη σαν ένά χέρι επίμονον και σκληρόν... Και ή κατάστασις αυτή

νά διαρκή ώρα δλοκλήρους, τί λέγω; ημερονύκτια δλοκλήρα, χωρίς διάλειμμα, χωρίς ανασασμόν . . . Πού ύπνος! πού φαγητόν! πού διασκέδασις! και τὸ χειρότερον, πού ἐργασίᾳ! . . . Ἡ ζωὴ σας κατανατᾶ βασανιστήριον και νά μὴν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά κάμετε οὔτε ἓνα ἱατρικὸν συμβούλιον! Ὁ ἄλλος θά σας εἰπῆ ἀμέσως ὅτι κάμνετε φασαρίαν διὰ φύλλου πῆδημα και ὅτι μία νευραλγία οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον . . . Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, τὸ ἱατρικὸν συμβούλιον ἤμπορεῖ νάποφασίσῃ (ποιὸς ξέρει) καμμίαν ἐγχείρησιν. Καὶ τότε τί γίνεται, σὰς παρακαλῶ; Ὅταν τοῦ πονῆ κανενὸς ἓνα δόντι, ἤμπορεῖ νάποφασίσῃ νά χάσῃ ἓνα δόντι· ἀλλὰ ὅταν τοῦ πονῆ τὸ μισὸ κεφάλι;

ἔ; πῶς; Ὡ ἀθάνατε Μαρκήσιε τῆς Γαλόσσας! σὺ πού ἔσωσες ἀπὸ τὴν καταστροφὴν και αὐτὸν τὸν Γιαννάκη Σωππάρ! Σὺ ἔπρεπε νά εἶσαι τώρα ἐδῶ! Εἶμαι βεβαία ὅτι και τὸν Ἀνανίαν και τὴν Ἀγάπην θά ἐμάνθανες—ὦ, εἶχες πολλοὺς τρόπους σὺ, — νά κλείουν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, και εἰς ἐμὲ θά εἶδες ὀλίγον ἀπὸ τὸ περιφρονῶν ἐκεῖνο Ἐλιξίριον τοῦ Μαθουσαλά, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν δύναμιν νά ἱατρύη και αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς! . . .

Ἄλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶνε ἀπὼν, ἢ δὲ νευραλγία παροῦσα. Τί νά κάμω; Ἄς ἐρωτήσω τὴν Μάρθαν· εἶνε γραῖα και πολὺπειρος και κάτι θά ἤξεύρῃ νά μου εἰπῆ.

Κτυπῶ τὸ κουδοῦνι, τὴν φωνάζω . . . οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Στέλλω νά τὴν ζητήσουν . . . δὲν τὴν εὐρίσκουν πουθενά. Χάνω τὴν ὑπομονὴν — και ἄμα ἔχη κανεὶς νευραλγίαν, ξεῦρετε, δὲν εἶνε πολὺ ὑπομονητικὸς, — και τρέχω εἰς ἀναζήτησίν της. Μετὰ πολὺ, τὴν εὐρίσκω κλεισμένην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀνανία και ἐν καταστάσει ἐκστάσεως κυριολεκτικῶς, ἐνώπιον σωροῦ, εἰς σχῆμα πυραμίδος, ὄλω ἀπὸ ἐπιστολάς, ὁ ὅποιος ἠγεῖρετο πανύψηλος ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ψυχογυιοῦ μου. Ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος τὰ εἶχε χάσῃ συγχρόνως, δὲ φαίνεται ὅτι εἶχε χάσῃ και τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, διότι εἰς κάθε μου ἐρώτησιν, ἀπῆντα μόνον, ἀνατείνουσα τὰς χεῖρας:

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . Δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξιν διὰ γέλια και εἶπα αὐστηρῶς: — Τί εἶνε αὐτά; θά μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; Εἶνε τὰ γράμματα τῆς Τετάρτης Κυριακῆς; — Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . ἔκαμε πάλιν ἡ Μάρθα. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἰσῆλθεν ὁ Ἀνανίας και κλείσας — ὦ, ἀνωφελῶς τώρα πλέον! — τὴν θύραν, ἀπῆντησεν

εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, παρωδῶν τοὺς περιφρόνους λόγους τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος:

— Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Πυραμίδος ταύτης, τεσσαράκοντα δεκάδες ἀπαντήσεων, σὰς θεωροῦσι και σας περιμένουν!

Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὔτε μὲ αὐτὰ ἐγέλασα! Ἀπεναντίας ἢ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις τῆς Τετάρτης Κυριακῆς μ' ἔκαμε ἀκόμη πλέον δύσθυμον:

— Ὁ καιρὸς πλησιάζει, εἶπα, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θά γίνῃ αὐτὴ ἡ Κυριακῆ. Ἀναθεματισμένη νευραλγία! . . .

— Ἐγὼ, κυρία Διάπλασις, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, κατατάσσω τώρα τὰς ἐπιστολάς εἰς σωροῦς, κατὰ τὸ συνηθές. Σὲ ὀλίγην ὥραν τελειώνει και αὐτὴ ἡ ἐργασία και ἂν ἠθέλατε . . .

— Οὐ! ἄφασέ με και σὺ μὲ τοὺς σωροῦς σου και μὲ τὰς πυραμίδας σου! (ὁ Ἀνανίας ὑπεχώρησεν ἐντρομος, ἀφήσας ὀριστικῶς τὸ ὕψος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.) — Γιὰ πέ μου, Μάρθα, ἂν συνηθές ἀπὸ τὴν ἐκστάσιν: ξεῦρετε κανένα ἱατρικὸν γιὰ τὴν νευραλγία;

Ἡ Μάρθα ἤρχισε νά συνέρχεται. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε και ἡ εἰς τὸ δωμάτιον εἰσόδος τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐλπίδος, τῆς Καλῆς, και τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία. Καὶ ἀπαῖ τὸ δωμάτιον ἐγέμισεν ἀπὸ παιδιὰ και ἀπὸ θόρυβον, ἦτο καπως δύσκολον νά ἐξακολουθήσῃ κανεὶς νά μένη ἐκστατικὸς, ὡς ἂν ἦτο μόνος και ἤσυχος.

— Ναί, κυρία μου, ξεῦρω . . . εἶπεν ἡ Μάρθα· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε . . . σταθῆτε νά ἐνθυμηθῶ . . . αὐτὸς ὁ σωρὸς μὲ παραζάλισε . . . Μὰ τί σωρὸς ἀλήθεια! πῶ! πῶ! πῶ! ἀτελείωτος . . . Παιδιὸ δὲν ἔμεινε πού νά μὴ στείλῃ αὐτὴ τὴν φορά . . . Ἄ, γιὰ τὴν νευραλγία εἶπατε; Μὰ ξεῦρω κ' ἐγὼ . . .

— Κυρία Διάπλασις, τὸ καλλίτερον εἶνε νά πάρετε λιγάκι κινίνο! διέκοψε μὲ ζωηρότητα ἡ Ἀγάπη.

— Ὅχι! ὄχι! νά πάρετε καλλίτερα ἓναν καφέ πολὺ δυνατό! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Ἐγὼ λέγω, νά πέσετε καλλίτερα εἰς τὸ κρεβάτι σας και νά ζεσταθῆτε! ἐφώνησεν ἡ Ἀρετῆ.

— Ὅχι! κρῦο νερὸ ὠφελεῖ! ἀντέτεινεν ἡ Καλὴ . . .

— Νά καπνισθῆτε μὲ Ὑψωμένο Βασιλικό!

— Νά λειφθῆτε μὲ ζεστὸ λάδι!

— Καὶ ὕστερα νά βάλετε ἀπάνω μπαμπάκι!

— Κ' ἓνα σιναπισμό!

Ἐπὶ τέλους ἐχαμογέλασα . . . Τὰ κοριτσάκια πού ἐνόμισαν χρέος των νά μου εἰποῦν ἀπὸ ἓν ἱατρικόν, τὰ

«Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ!» (Σελ. 82, στήλ. α').

μικρότερα μάλιστα πού ἐπαιζαν ρόλον καθαυτὸ παπαγάλου, — μ' ἐφαιδρυναν ὀλίγον . . . Ἐπὶ τέλους ἐνεθυμήθη τὸ ἱατρικόν της και ἡ Μάρθα:

— Ξεῦρετε τί νά κάμετε, κυρία; ἤρχισε.

— Ἀγινάρες μὲ κουκιά! διέκοψε θριαμβευτικῶς ἡ Φιφῆ, ἡ μικρότερα ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία. Ὅσοι δ' ἐρωτᾶτε τί σχέσιν ἔχουν αἱ ἀγινάρες μὲ τὴν νευραλγίαν, μάθετε ὅτι τὸ κοριτσάκι ἐνόμισεν ὅτι κάμνομεν συμβούλιον περὶ φαγητοῦ και ἀφ' οὗ ἐσκέφθη καλά, ἐπέταξε κ' ἐκείνο τὴν γνώμην του — εἶδατε δὲ εἰς πόσῳ κατάλληλον στιγμὴν!

Ἡ εὐθυμία ἦτο πλέον γενικὴ. Τούλάχιστον τὰ τρία τέταρτα τῆς συνήθους εὐδιαθεσίας μου ἐπανῆλθον. Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν νευραλγίαν. Ἐν τούτοις ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε: — Νά, τί νά κάμετε, κυρία. Νά

κόψετε λεμόνια, νά βάλετε ἐπάνω καφέ και νά τα δέσετε σφικτὰ γύρω-γύρω ἐστὸ κεφάλι σας. Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι εἶνε ἓνα κ' ἓνα!

— Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο, εἶπε τότε ὁ Ἀνανίας, προχωρῶν μὲ κάποιαν συστολήν. Ἄν ἡ κυρία Διάπλασις ἤρώτα κ' ἐμὲ, εἶχα νά της εἰπῶ ἓνα ἱατρικόν πολὺ βεβαιότερον . . .

— Λέγε, Ἀνανία.

— Ἴδου, κυρία μου. Νά περιορισθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ρεύματα . . . Σταθῆτε, δὲν ἐτελειώσα . . . Κατόπι νά πάρετε αὐτὰ τὰ γράμματα, νά τα διαβάσετε ὅλα, και . . .

— Καὶ ; . . .

— Καὶ θά γίνετε καλὰ ἀμέσως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε τόσο εὐμορφα, τόσο διασκεδαστικά, τόσο ἐξυπνα, τόσο ἀστεία! σὰς βεβαιῶ ὅτι θά γελάσετε και θά εὐχαριστηθῆτε τόσο πολὺ, ὥστε θά σας περάσῃ και ἡ νευραλγία και ὅλα. Καὶ μάλιστα θά κάμετε τόσον διάθεσιν, ὥστε θά γράψετε ἀμέσως τὴν Κρίσιν τῆς Τετάρτης Κυριακῆς.

Σὰς εἶπα ὅτι εἶχε μεταβληθῆ ἡ διάθεσίς μου ἀπὸ τὴν προηγουμένην σκηνήν. Ἐπειτα ὁ ψυχογυῖός μου ὠμιλοῦσε μὲ τόσον πεποίθησιν, ἐφαίνετο τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν σας, ὥστε μ' ἐπέισε νά παραδεχθῶ τὸ ἱατρικόν του, ὡς τὸ ἀπλούστερον και ἀσφαλέστερον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, — χωρὶς νά σὰς τὰ πολυλογῶ περισσότερον, — μὲ βλέπετε σήμερον ὄχι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχουσαν ὡς μόνον ζωντανὴν συντροφίαν τὴν Πίσσαν. Ἄντι δὲ νά φορῶ στέμμα ἀπὸ συναπισμούς ἢ λεμόνια, περιστοιχίζομαι — ποῖα διαφορά! — ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἡ νευραλγία μου ἀνῆκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο!

Σὰς εἶχα δώσῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Ποῖα ἡλικία σὰς ἀρέσει περισσότερο και διατῆ;»

Αἱ γνώμαι εἶνε πολὺ διηρημέναι και ἀποτελοῦν ἀληθῆ κυκεῶνα. Εἶνε δὲ ζήτημα ἂν δὲν θὰ ἠῤῥξανον οἱ πόνοι μου, κατὰ τὴν ἐπιστολᾶς εἰς σωροῦς ὁμοειδεῖς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ διευκολύνει πολὺ εἰς τὴν κρίσιν. Ὅλον λοιπὸν τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν σας διηρέθη εἰς ἔξ σωροῦς ἢ δέσμας, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὁποίων ὁ Ἀνανίας εἶχεν ἐπιγράψῃ τὰ ἐξῆς:

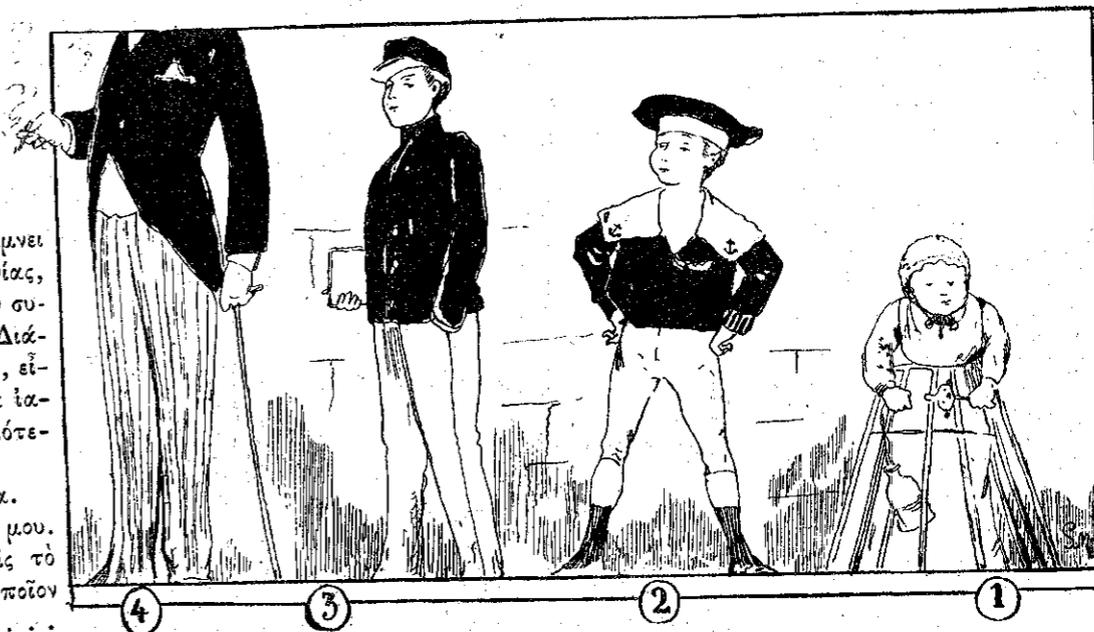
Α' σωρὸς: Βρεφικὴ Ἠλικία.

Β' σωρὸς: Παιδικὴ Ἠλικία.

Γ' σωρὸς: Ἐφηβικὴ και Νεανικὴ Ἠλικία.

Δ' σωρὸς: Γεροντικὴ Ἠλικία.

Ε' σωρὸς: Ἡ παρούσα Ἠλικία.

«Ἐμπορεῖτε νά ἐκλέξετε.» (Σελ. 86, στήλ. α').

ΣΤ' σωρὸς: Ἀόριστος Ἠλικία.

Ὁ πρῶτος σωρὸς (Βρεφικὴ Ἠλικία) ἀποτελεῖται ἀπὸ εἴκοσι περίπου ἐπιστολάς· θά περιορισθῶ ὁμοῦς, κατὰ τὸ συνηθές, εἰς τὸ νάναφέρω μόνον τὰς καλλιτέρας: Ὁ Δὸν Κιχώτης, μετὰ τὴν ἐξέτασιν ὄλων τῶν ἡλικιῶν, προτιμᾶ τὴν βρεφικὴν διότι «μόνη αὐτὴ ἔχει πλείστας ἡδονὰς και οὐδεμίαν λύπην» τὸ μόνον δὲ παράπονον του εἶνε «ὅτι φεύγει σὰν ἀστραπὴ και αὐτὴ και ἀφίνει μόνον ἀναμνήσεις τινὰς, ὅπως ὁ δῶν ἥλιος ἀφίνει χρυσοῦς τινὰς ἀκτῖνας.» Τί νά εἰπῶ τώρα; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν βρεφικὴν μου ἡλικίαν. Ἐξεῦρω ὁμοῦς, ὅπως ὄλοι, ὅτι τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς των, τὰ βρέφη κλαίου. Ἠλικία δὲ κατὰ τὴν ὁποῖαν, οὕτως ἢ ἄλλως, χύνει κανεὶς τόσα δάκρυα, δὲν ἤμπορεῖ βέβαια νά εἶνε ἡ εὐτυχιστέρα.

Ὁ Κορυδαλὸς πάλιν τὴν προτιμᾶ, διότι «κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος εἶνε καθαρὸς ἀμαρτημάτων.» Ναί· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουν και πολλοὶ ἄλλοι ἡλικιαί, διὰ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νά εἰπῇ τὸ ἴδιον. Διὰ τὴν ἀμαρτίαν δὲν ὑπάρχει ὠρισμένη ἡλικία. Εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά προσπαθῇ νά μὴ ἀμαρτάνῃ Ἡ ἀγνότης δ' ἐκείνου, ὁ ὅποιος μόνον ὡς ἐκ

της ηλικίας του δεν ήμπορεί να πράξη τι κακόν, σὰς βεβαίῳ ὅτι δεν ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ βαρύτητα.

Ἡ Κορυφή τῆς Καλλιθέας μακαρίζει τὸ νήπιον διότι «δεν αισθάνεται τίποτε, καὶ πταῖμα ἐὰν κάμη, τοῦ το συγχωροῦν.» Ἀγαπητὴ Κορυφή τῆς Καλλιθέας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἶδες, ὑπέφερα ἀπὸ νευραλγίαν· ἀλλὰ καὶ τότε ἂν ἀνεγίνωσκα τὴν ἐπιστολήν σου, πάλιν δεν θὰ παρεδεχόμην ὅτι ἡ ἀναίσθησις εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα διατὶ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς, μόνον ὅταν τῷ συγχωροῦν τὰ πταίσματά του; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δικαιοσύνη, δηλαδὴ ἡ ἀναλόγως τῶν ἔργων του ἀμοιβὴ ἢ τιμωρία, εἶνε διὰ τὸν καλὸν καὶ εὐσυνείδητον πολὺ ἀνωτέρα εὐτυχία.

Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ προσθέτει εἰς αὐτὰ ἓνα λόγον πολὺ τρυφερόν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, λέγει, ήμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρίσκειται διαρκῶς πλησίον τῶν γονέων του. . . Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ὄχι τὴν κούνιαν τῆς ἐπεθύμησεν ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ μόνον δὲ διὰ νὰ τοὺς ἔχη διαρκῶς πλησίον τῆς, θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ γίνῃ πάλιν βρέφος, τὸ ὅποιον «δεν ἔχει νὰ σκεφθῇ τίποτε» πρᾶγμα βέβαια ἀνάξιον λογικοῦ πλάσματος! Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τόσον πολὺ τοὺς γονεῖς του. . .

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου φάλλει τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Τὰ λέγει πολὺ νόστιμα καὶ εἰς πολλὰ μέρη μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα· εἰς τὸ τέλος ὅμως σοβαρεύεται πολὺ καὶ μας διαβεβαίει, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρὸς του εὐρίσκετο «εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀθωότητα τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρήσῃ, ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν.» Εἶσαι πολὺ βέβαιος, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου;

Ἀφίνω τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, καὶ ἀνοίγω τὸν δεῦτερον σωρόν. Ἴδου ἡ Παιδικὴ Ἡλικία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυῦμητος! Πόσοι τὴν προτιμοῦν αὐτὴν! Ὁ Μούρτζουφλος ἐν πρώτοις μᾶς βεβαίει ὅτι τὸ παιδίον οὔτε βάσανα ἔχει οὔτε λύπας (δὲν το πιστεύω!) ὅτι ζῆ διαρκῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ (αὐτὴ ἡ φράσις εἶνε κάπως χαρακτηριστικὴ) καὶ ὅτι ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα· (ἄρα γε καὶ τὸν μαυροπίνακα, φίλτατε Μούρτζουφλε;) — Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι ἀγαπᾷ τὸ Σχολεῖον· δεν πιστεύει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ ἄριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Σοφὲ Πιττακέ, φθάνει νὰ εἶνε εὐκρινής.) — Ἡ Ἀπτερος Νίκη φρονεῖ ὅτι «κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βασιλεύει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀγνότης καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν καρδίαν. — Ἡ Μήδεια εἰς τὸ ρόδινα τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ, προσθέτει καὶ τὸ ἀνηρά. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ

Ἄετος τῶν Ὁρέων, (προσθέτων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν τὰ καλὰ τῶν καὶ τὰ κακὰ τῶν) ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη, ἡ Ἄγνωτος Τρελή, (ἔγεινε τέλος πάντων γνωστὴ καὶ φρόνη;) ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας (μὲ τὴν ἐξῆς ὥραιαν φράσιν: «Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς γέλια τρελλά») ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα, ἡ Αἰκατερίνη Κοτζάλη, ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἡ Χρυσὴ Μέλισσα, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἡ Δέα, ὁ Αἰθριος Οὐρανός, ἡ Χρυσόκερως Ἐλαφος, ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, ἡ Γενναία Ἑλληνίς, ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, κτλ. κτλ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφρηστὸς δεν ὁμιλεῖ διόλου περὶ εὐτυχῶς παιδικῆς ἀκηδίας· ἀπεναντίας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν φαίνεται ὅτι τὴν θεωρεῖ πλέον κοπιώδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν· ἴσα-ἴσα δὲ δι' αὐτὸ τοῦ ἀρέσει, διότι «τότε μανθάνει γράμματα, τότε μορφοῦται, τότε πλάττει χαρακτῆρα, ἵνα ὅταν μεγαλώσῃ, φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ὄνειρον του.» Βεβαίως δεν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς ὀνειροκρίτης, διὰ νὰ προεικάζῃ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ἔχει τοιοῦτον ὄνειρον!

Τὸ ἔχει καὶ ὁ Καλλικάντζαρος καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. «Ἀλλ' ὅταν ἡ ἡλικία αὕτη παρέλθῃ—προσθέτει, — τὰ πάντα μαραίνονται, αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα διαψεύδονται, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει πλέον νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν βίον, ὡς ναυγὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.» Διατὶ τόση ἀπαισιοδοξία, Καλλικάντζαρε; Μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα! Ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας σου, δεν πρέπει νὰ φοβῆται τὸ μέλλον. Ἐρώτησε τοὺς μεγαλύτερους νὰ σου εἰποῦν: ὅταν αἱ ἐλπίδες εἶνε βᾶσιμοι, ὅταν δηλαδὴ ἐργάζεται κανεὶς διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του, κίνδυνος μαρασμοῦ καὶ διαψεύσεως δεν ὑπάρχει!

Πολὺ πλέον αισιόδοξος μού φαίνεται ὁ φίλος μου Μ. Κουρούκλης. Ναὶ μὲν ἀμφιβάλλει καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ μέλλοντός του, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ μετριοφροσύνην. «. . . Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν — γράφει — ὁ ἄνθρωπος, εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκειται, ἔστω καὶ κακὴν, εἶνε πάντοτε χαρούμενος, ἐξαιρουμένων ὀλίγων στιγμῶν· ἐν ᾧ εἰς ἄλλας ἡλικίας βλέπω τοὺς ἀνθρώπους συχνὰ σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός. Πόσον ὥραία ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι τώρα, πόσον ὥραία πρᾶγματα συλλογίζομαι· τίς εἶδεν ἂν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου! . . . διότι ὀνειρεύομαι νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα (πολλὴ ὑψηλοφροσύνη ὅμως αὕτη!) ὀνειρεύομαι νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τοὺς γο-

«Τὸ βράδυ μού ἐφοροῦσαν ἓνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικόν.» (Σελ. 86.)

νεῖς μου· καὶ ὅταν γίνω μέγας, νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅτι καὶ σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ γίνω καλός. . . » Ὡ, πόσον μὲ συγκινοῦν οἱ λόγοι σου, μικρὲ μου φίλε! Εἶθε νὰ με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σε ἴδω μίαν ἡμέραν ὅπως ὀνειρεύεσαι καὶ ὀνειρεύομαι! . . .

Ὁ Πεινασμένος Λύκος, προτιμᾷ καὶ αὐτὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κάμνων τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Ἄν ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ παῖς, εὐτυχῆς οὔσα, γίνῃ κατόπι δυστυχῆς, ὁ παῖς δεν ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν.» Ὅχι πάντοτε, Πεινασμένε Λύκε! Εἶδα παιδιὰ, τὰ ὅποια ἠσθάνθησαν τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν.

Κατὰ τὸν Ληστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ παιδίου εἶνε νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ (γάλα βέβαια!) καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ προσθέτει: «Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐλησμόνησα κάτι τι: (πολὺ σπουδαῖον, φίλε μου!) τὰ μαθήματα· ἀλλ' ἄς εἶνε! τὰ μαθήματα δεν εἶνε δὰ καὶ μεγάλο πρᾶγμα!» Ἐτσι ἔ, κύριε Ληστή; Καὶ διατὶ, παρακαλῶ, δεν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα τὰ μαθήματα; Ἡ μήπως εἶσαι τόσον εὐφυῆς καὶ ἐπιμελής, ὥστε ἡ μελέτη σοῦ φαίνεται παιγνίδι; . . . Ἄ, αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτό, χωρὶς ἄλλο, κατεργαράκο! . . .

Λεπτοτάτη, ἀβροτάτη μία παρατήρησις τῆς Ὁραίας Ἀνθοδέσμης: «Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην — λέγει, — εἶνε συγκεντρωμένα περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐφηδικὴν ἀρχίζουν κάπως νὰ διασκορπίζονται.» Πραγματικῶς, τί ὥραία πού εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα τὰ τέκνα εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφεια βασιλεύει εἰς τὸ σπιτί, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τὰποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἀπομένουν ἔρημοι πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχοῦντα, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

«Ἡ παιδικὴ ἡλικία — γράφει ποιητικῶς ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, — ὁμοιάζει πολὺ μὲ κάλυκα ρόδου, ὁ ὁποῖος μέλλει νάνοιξῃ· ὁμοιάζει πρὸς τούτοις καὶ μὲ τὸ ἔαρ, διότι τὰ πάντα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔαρ, εἶνε φαιδρά, ζωηρά, εὐχάριστα.» Εἰς τὸ ζήτημα τῶν καλύκων, ἔχω μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Οἱ φυτικὸι κάλυκες, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὥραία καὶ εὖοσμα ἄνθη, ἔχουν ἀνάγκην προπάντων τῆς περιποιήσεως τοῦ κηπουροῦ. Ἄλλ' αὐτὸ δεν ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους κάλυκας. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ κάποια θέλησις ἐκ μέρους τοῦ κάλυκος διὰ νὰ γίνῃ ὥραϊον ἄνθος — ἐκ

μέρους τοῦ παιδίου, διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος!

Εὐκρινεῖαν, ἀφέλειαν καὶ χάριν πολλὴν ἔχει ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικροῦλας Αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας. Ἀκούσατε: «. . . Πῶς νὰ σου ἀπαντήσω, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ ἡ τόσον μικρά, ὅπου δεν ἔχω ὑπάγη ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σπιτί ἐξακολουθῶ μερικὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἐφοβήθηκα μήπως μὲ μαλώσῃς πού δεν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τί λέγεις! μού εἶπεν ἡ μαμμά μου, ὅταν με εἶδε πού ἐκλαίει νομίζεις ὅτι δεν θὰ το ἐννοήσῃ ἡ κυρία Διάπλασις, ὅτι εἶσαι φιλάσθενος; ὡ ἀμέσως θὰ το ἐννοήσῃ. Μία φίλη τῆς Διαπλάσεως οὐδέποτε εἶνε ὀκνηρά!» Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνθαρρυντικὸς λόγους τῆς μαμμᾶς μου, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Λοιπὸν καλλιτέρα ὄλων τῶν ἡλικιῶν, εἶνε ἡ παιδικὴ (διατὶ νομίζετε;) διότι, φαντάσου, ἀγαπητὴ μου, τί εὐτυχεὶς ἔπου εἶμεθα ὅταν ἔρχεται τὸ ἀγαπητόν μας φύλλον σου καὶ μαλώνουμε μὲ τὸν Ναστραδδίν Χόντζαν τὸν ἀδελφόν μου, διότι αὐτὸς θέλει νὰ το πάρῃ πρῶτος ὡς μεγαλειότερος. . . Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω, — συμπεραίνω, — ὅτι ἂν τόσαι ἡλικίαι ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἡ παιδικὴ ὅμως εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο.»

Εἶδατε τί εὐμορφα πού τὰ λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία; Τὸ πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐπὶ τῶν ἐτῶν καὶ ὅτι δεν ἐπῆγε ποτέ τῆς εἰς τὸ σχολεῖον; Ἄλλὰ μὴ παραξενεύεσθε· θὰ σὰς το ἐξηγήσῃ μόνη τῆς: «Ἀναγινώσκουσα τὴν Διάπλασιν — λέγει — γίνομαι κ' ἐγὼ μεγάλη. Λοιπὸν καλὰ μού λέγει ἡ μαμμά, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς καθιστᾷ μεγάλους!»

Τὸ Δό-λά-σὸλ-μί ἔκαμε πρῶτον τὸ ἐξῆς ὄλως ἰδικόν του διάγραμμα.

1)	Νηπιακὴ ἡλικία, ἐτῶν	1—5
2)	Παιδικὴ » »	6—15
3)	Νεανικὴ » »	16—22
4)	Ἀνδρική » »	23—55
5)	Γεροντικὴ » »	56— . . .

Ἐρριψε κατόπιν ἐν βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ πίνακος καὶ ἀμέσως παρεδέχθη ὡς καλλιτέραν ἡλικίαν τὴν παιδικὴν. Τὸ κυριώτερον τοῦ ἐπιχειρήματός εἶνε ὅτι τὰς τέρψεις αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰς ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἀναφέρει δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου, πατρὸς τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνὴρ ἦδη ὧν ἠρέσκετο

«Πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφόρῳ ἐνδεδυμένη μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμμης μου.» (Σελ. 87, στήλ. α').

της ηλικίας του δεν ήμπορεί να πράξει τι κακόν, σὰς βεβαιῶ ὅτι δεν ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ βαρύτητα.

Ἡ Κορυφή τῆς Καλλιθέας μακαρίζει τὸ νήπιον διότι «δεν αἰσθάνεται τίποτε, καὶ πταῖσμα ἐάν κάμη, τοῦ το συγχωροῦν.» Ἀγαπητὴ Κορυφή τῆς Καλλιθέας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἶδες, ὑπέφερα ἀπὸ νευραλγίαν· ἀλλὰ καὶ τότε ἂν ἀνεγίνωσκα τὴν ἐπιστολὴν σου, πάλιν δεν θὰ παρεδεχόμεν ὅτι ἡ ἀναισθησία εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα διατὶ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς, μόνον ὅταν τῷ συγχωροῦν τὰ πταίσματά του; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δικαιοσύνη, δηλαδὴ ἡ ἀναλόγως τῶν ἔργων του ἀμοιβὴ ἢ τιμωρία, εἶνε διὰ τὸν καλὸν καὶ εὐσυνείδητον πολὺ ἀνωτέρα εὐτυχία.

Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ προσθέτει εἰς αὐτὰ ἓνα λόγον πολὺ τρυφερόν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, λέγει, ήμπορεὶ κανεὶς νὰ εὐρίσκηται διαρκῶς πλησίον τῶν γονέων του. . . Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ὄχι τὴν κούνιαν τῆς ἐπεθύμησεν ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ· μόνον δὲ διὰ νὰ τοὺς ἔχη διαρκῶς πλησίον τῆς, θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ γίνῃ πάλιν βρέφος, τὸ ὁποῖον «δεν ἔχει νὰ σκεφθῇ τίποτε» πρᾶγμα βέβαια ἀνάξιον λογικοῦ πλάσματος! Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τόσο πολὺ τοὺς γονεῖς του. . .

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου ψάλλει τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Τὰ λέγει πολὺ νόστιμα καὶ εἰς πολλὰ μέρη μ' ἔκαμε κ' ἐ- γέλασα· εἰς τὸ τέλος ὁμως σοβαρεῖται πολὺ καὶ μας διαβεβαίει, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρός του εὐρίσκητο «εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀθωότητα τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρήσῃ, ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν.» Εἶσαι πολὺ βέβαιος, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου;

Ἀφίνω τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, καὶ ἀνοίγω τὸν δεύτερον σωρόν. Ἴδου ἡ Παιδικὴ Ἡλικία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυῦμνητος! Πόσοι τὴν προτιμοῦν αὐτὴν! Ὁ Μούρτζουφλος ἐν πρώτοις μᾶς βεβαίει ὅτι τὸ παιδίον οὔτε βάσανα ἔχει οὔτε λύπας (δεν το πιστεύω!) ὅτι ζῆ διαρκῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ (αὐτὴ ἢ φράσις εἶνε κάπως χαρακτηριστικὴ) καὶ ὅτι ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα. (ἄρᾳ γε καὶ τὸν μαυροπίνακα, φίλτατε Μούρτζουφλε;) — Ὁ Σοφὸς Πιπτακὸς ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι ἀγαπᾷ τὸ Σχολεῖον· δεν πιστεύει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ ἀριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα. (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Σοφὲ Πιπτακέ, φθάνει νὰ εἶνε εἰλικρινής.) — Ἡ Ἄπτερος Νίκη φρονεῖ ὅτι ἀκατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βασιλεύει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀγνότης καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν καρδίαν. — Ἡ Μήδεια εἰς τὸ ρόδινα τοῦ Σοφοῦ Πιπτακοῦ, προσθέτει καὶ τὸ ἀνθηρᾶ. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ

Ἄετος τῶν Ὁρέων, (προσθέτων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν τὰ καλὰ τῶν καὶ τὰ κακὰ τῶν) ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη, ἡ Ἄγνωστος Τρελλή, (ἔγεινε τέλος πάντων γνωστὴ καὶ φρόνιμη;) ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας (μὲ τὴν ἐξῆς ὠραίαν φράσιν: «Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς γέλια τρελλά») ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα, ἡ Αἰκατερίνη Κοτζάλη, ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἡ Χρυσὴ Μέλισσα, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἡ Δέα, ὁ Αἰθριος Οὐρανός, ἡ Χρυσόκερως Ἐλαφος, ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, ἡ Γενναία Ἑλληνίς, ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, κτλ. κτλ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφρηστὸς δεν ὁμιλεῖ διόλου περὶ εὐτυχοῦς παιδικῆς ἀκηδίας· ἀπεναντίας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν φαίνεται ὅτι τὴν θεωρεῖ πλέον κοπιώδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν· ἴσα-ἴσα δὲ δι' αὐτὸ τοῦ ἀρέσει, διότι ἀτότε μανθάνει γράμματα, τότε μορφοῦται, τότε πλάττει χαρακτῆρα, ἵνα ὅταν μεγαλώσῃ, φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ὄνειρόν του.» Βεβαίως δεν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς ὀνειροκρίτης, διὰ νὰ προεικάζῃ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τοιοῦτον ὄνειρον!

Τὸ ἔχει καὶ ὁ Καλλικάντζαρος καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. «Ἄλλ' ὅταν ἡ ἡλικία αὐτῆ παρέλθῃ—προσθέτει,— τὰ πάντα μαραίνονται, αἱ ἐλπίδες καὶ

τὰ ὄνειρα διαψεύδονται, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει πλέον νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν βίον, ὡς ναυγὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.» Διατὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, Καλλικάντζαρε; Μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα! Ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας σου, δεν πρέπει νὰ φοβῆται τὸ μέλλον. Ἐρώτησε τοῦ μεγάλητρου νὰ σου εἰποῦν: ὅταν αἱ ἐλπίδες εἶνε βάσιμοι, ὅταν δηλαδὴ ἐργάζεται κανεὶς διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του, κίνδυνος μαρasmus καὶ δικψεύσεως δεν ὑπάρχει!

Πολὺ πλέον αισιόδοξος μοῦ φαίνεται ὁ φίλος μου Μ. Κουρούκλης. Ναὶ μὲν ἀμφιβάλλει καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ μέλλοντός του, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ μετριοφροσύνην. «. . . Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν—γράφει— ὁ ἄνθρωπος, εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἔστω καὶ κακὴν, εἶνε πάντοτε χαρούμενος, ἐξαιρουμένων ὀλίγων στιγμῶν· ἐν ᾧ εἰς ἄλλας ἡλικίας βλέπω τοὺς ἀνθρώπους συχνὰ σκεπτικούς καὶ μελαγχολικούς. Πόσον ὠραία ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι τώρα, πόσον ὠραία πρᾶγματα συλλογίζομαι· τίς εἶδεν ἂν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου! . . . διότι ὄνειρεῦμαι νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα (πολλὴ ὑψηλοφροσύνη ὁμως αὐτῇ!) ὄνειρεῦμαι νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τοὺς γο-

«Τὸ βράδυ μού ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικόν». (Σελ. 86.)

νεῖς μου· καὶ ὅταν γίνω μέγας, νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅτι καὶ σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ γίνω καλός. . . » Ὡ, πόσον μὲ συγκινοῦν οἱ λόγοι σου, μικρὲ μου φίλε! Εἶθε νὰ με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σε ἴδω μίαν ἡμέραν ὅπως ὄνειρεῦσαι καὶ ὄνειρεῦμαι! . . .

Ὁ Πεινασμένος Λύκος, προτιμᾷ καὶ αὐτὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κάμων τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Ἄν ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ παῖς, εὐτυχῆς οὔσα, γίνῃ κατόπι δυστυχῆς, ὁ παῖς δεν ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν.» Ὅχι πάντοτε, Πεινασμένε Λύκε! Εἶδα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἠσθάνθησαν τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν.

Κατὰ τὸν Ληοτὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ παιδίου εἶνε νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ (γάλα βέβαια!) καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἀμέσως ὁμως συνέρχεται καὶ προσθέτει: «Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐλησμόνησα κάτι τι: (πολὺ σπουδαῖον, φίλε μου!) τὰ μαθήματα· ἀλλ' ἄς εἶνε! τὰ μαθήματα δεν εἶνε δὲ καὶ μεγάλο πρᾶγμα!» Ἐτσι ἔ, κύριε Ληοτά; Καὶ διατὶ, παρακαλῶ, δεν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα τὰ μαθήματα; Ἡ μήπως εἶσαι τόσο εὐφυῆς καὶ ἐπιμελής, ὥστε ἡ μελέτη σου φαίνεται παιγνίδι; . . . Ἄ, αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο, κατεργαράκο! . . .

Λεπτοτάτη, ἀβροτάτη μία παρατήρησις τῆς Ὁραίας Ἀνθοδέσμης: «Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην—λέγει,— εἶνε συγκεντρωμένα περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἀρχίζουν κάπως νὰ διασκορπίζωνται.» Πραγματικῶς, τί ὠραία πού εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα τὰ δέλφια εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφεια βασιλεύει εἰς τὸ σπιτί, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τὰποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ἀπομένουν ἐρημὸι πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχούντα, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

Ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα τὰ δέλφια εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφεια βασιλεύει εἰς τὸ σπιτί, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τὰποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ἀπομένουν ἐρημὸι πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχούντα, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

«Ἡ παιδικὴ ἡλικία—γράφει ποιητικῶς ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς,— ὁμοιάζει πολὺ μὲ κάλυκα ρόδου, ὁ ὁποῖος μέλλει νάνοιξῃ· ὁμοιάζει πρὸς τούτοις καὶ μὲ τὸ ἔαρ, διότι τὰ πάντα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔαρ, εἶνε φαῖδρά, ζωηρά, εὐχάριστα.» Εἰς τὸ ζήτημα τῶν καλύκων, ἔχω μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Οἱ φυτικὸι κάλυκες, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὠραία καὶ εὖοσμα ἄνθη, ἔχουν ἀνάγκην προπάντων τῆς περιποιήσεως τοῦ κηπουροῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δεν ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους κάλυκας. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ κάποια θέλησις ἐκ μέρους τοῦ κάλυκος διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον ἄνθος— ἐκ

«Πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐνδεδυμένῃ μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμμης μου». (Σελ. 87, στήλ. α').

μέρους τοῦ παιδίου, διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος! Εἰλικρινεῖαν, ἀφέλειαν καὶ χάριν πολλὴν ἔχει ἡ ἐπιτολή τῆς μικροῦλας Αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας. Ἀκούσατε: «. . . Πῶς νὰ σου ἀπαντήσω, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ ἢ τόσο μικρά, ὅπου δεν ἔχω ὑπάγη ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σπιτί ἐξακολουθῶ μερικὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἐφοβήθηκα μήπως μὲ μαλώσῃς πού δεν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τί λέγεις! μοῦ εἶπεν ἡ μαμμά μου, ὅταν με εἶδε πού ἔκλαια· νομίζεις ὅτι δεν θὰ το ἐννοήσῃ ἡ κυρία Διάπλασις, ὅτι εἶσαι φιλάσθενος; ὡ ἀμέσως θὰ το ἐννοήσῃ. Μία φίλη τῆς Διαπλάσεως οὐδέποτε εἶνε ὀκνηρά!» Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνθαρρυντικὸς λόγους τῆς μαμμᾶς μου, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Λοιπὸν καλλιτέρα ὄλων τῶν ἡλικιῶν, εἶνε ἡ παιδικὴ (διατὶ νομίζετε;) διότι, φαντάσου, ἀγαπητὴ μου, τί εὐτυχεῖς ὅπου εἶμεθα ὅταν ἐρχεται τὸ ἀγαπητόν μας φύλλον σου καὶ μαλώνουμε μὲ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν τὸν ἀδελφόν μου, διότι αὐτὸς θέλει νὰ το πάρῃ πρώτος ὡς μεγαλειτέρος. . . Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω,— συμπεραίνει,— ὅτι ἂν τόσοι ἡλικίαι ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἡ παιδικὴ ὁμως εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο.» Εἶδατε τί εὐμορφα πού τὰ λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία; Τὸ πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐπτά-ἑτῶν καὶ ὅτι δεν ἐπῆγε ποτὲ τῆς εἰς τὸ σχολεῖον; Ἄλλὰ μὴ παραξενεύεσθε· θὰ σὰς το ἐξηγήσῃ μόνῃ τῆς: «Ἀναγινώσκουσα τὴν Διάπλασιν—λέγει— γίνομαι κ' ἐγὼ μεγάλην.

Λοιπὸν καλὰ μοῦ λέγει ἡ μαμμά, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς καθιστᾷ μεγάλους!»

Τὸ Δό-λά-σόλ-μί ἔκαμε πρῶτον τὸ ἐξῆς ὄλως ἰδικὸν τοῦ διαγράμματος.

Table with 5 rows and 3 columns: Age group, Age range, and count. 1) Νηπιακὴ ἡλικία, ἐτῶν 1-5; 2) Παιδικὴ » » 6-15; 3) Νεανικὴ » » 16-22; 4) Ἀνδρική » » 23-55; 5) Γεροντικὴ » » 56-...

Ἐρρίψε κατόπιν ἐν βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ πίνακος καὶ ἀμέσως παρεδέχθη ὡς καλλιτέραν ἡλικίαν τὴν παιδικὴν. Τὸ κυριώτερόν του ἐπιχειρήμα εἶνε ὅτι τὰς τέρψεις αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰς ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἀναφέρει δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου, πατρός τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνὴρ ἦδη ὦν ἠρέσκετο

νά παίζω με μολυβδίνους στρατιώτας! Δι' αυτό λοιπόν και το Δό-λά-σολ-μί προτιμᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν προτιμᾷ, τὴν προτιμᾷ. . . — Ὡς πρὸς τὸ διάγραμμα, τὸ ὅποιον ἔκαμα, τοῦ παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον παραδέχονται συνήθως οἱ φυσιολόγοι. Ὅπως δὴποτε ὅμως ὅλα τὰ διαγράμματα εἶνε συνθηματικά, διότι δὲν ὑπάρχουν εὐδιάκριτα καὶ ὠρισμένα ὄρια μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν. Δι' αὐτὸ, ἀπὸ τὰ διαγράμματα, προτιμῶ μερικὰς εἰκόνας, ποῦ παριστάνουν πολὺ ζωηρότερον τὰς διαφορὰς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἤμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε.

Καὶ ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς παιδικῆς ἡλικίας — ἂν θέλετε μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διαφυλάττει τόσον ὠραίας ἀναμνήσεις. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶνε καὶ πολὺς καιρὸς, ἀφότου ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν! Ἄλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι καὶ γραῖα ὅταν θὰ γίνῃ, θὰ ἐνθυμῆται τὸν καλὸν ἐκεῖνον πολεμιστὴν, τὸν ὅποιον ἐγνώρισε κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ ὁ ὁποῖος τῇ διηγείτο τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων, τὰς δόξας τῆς νεας μας ἱστορίας. Ἄ, εἶνε ὠραία ἡ ἐπιστολὴ τῆς φίλης μου μὲ τὰς διηγήσεις τῆς!

Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀγαπᾷ καὶ ἡ Ἀφρικανικὴ Ἐρημος. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ὑμνήσῃ αὐτὴν, ἀρκεῖται νὰ τονίσῃ τὸ κατηγορητήριον τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν ποῦ ἀφῆκεν ἡ μικρὰ μου φίλη. «Τί φρικτὴ ἡλικία! ἀνακράζει. Ἄμ θὰ ξεχάσω ποτὲ ἑστὴ ζωὴ μου τῆς σαλιέρας, τὰ ἀραροῦτ, τὰ ζεστά, τὰ σκουφάκια, καὶ ὅλες ἐκεῖνες τὲς ἀηδίες, ποῦ περικυκλόνουν τὰ μπεπέ; Καὶ τί προσοχὴ, Θεέ μου, τί ἐπίβλεψις, τί κακό! Μὴ, θὰ κτυπήσῃς! Μὴ, θὰ πέσῃς! Μὴ, θὰ λερωθῆς! Μὴ, θὰ τζουγκρανισθῆς! . . . Ἄ, ἐκεῖνη ἡ παραμάνα, τί μαρτύριον! Μὰ εἶχα ἄδικο νὰ κλαίω κ' ἐγὼ ὅλη τὴν ἡμέρα; Καὶ ὅσω συλλογίζομαι πῶς τὸ βράδυ μοῦ ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικὸ, ποῦ χωροῦσε δέκα μπεπέδες μέσα, καὶ μ' ἔχων ἔνωρις-ἔνωρις εἰς τὸ κρεβάτι, ἐν φ' ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα ἄκουα τὰ ἄλλα μου-ἀδέλφια νὰ παίζουν, νὰ γελοῦν, νὰ διαβάζουν. . . Οὐφ! πῶς πέρασαν τώρα ὅλ' αὐτά. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Εἶμαι κ' ἐγὼ τώρα μεγάλη.» Μεγάλῃ ὀκτῶ ἐτῶν, φαντασθῆτε!

Τώρα σταθῆτε ὀλίγον νὰναπνεύσω. . . Πρὸκειται νὰ νοῖξω τὸν τρίτον σωρὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους. Ἐδῶ ὁ ἀκάλυξ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους γίνεται «ἀνθος» καὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι ἀγαποῦν τὰ ἄνθη περισσότερο ἀπὸ τοὺς κάλυκας. Ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ ἀμέτρητον αὐτὸ πλῆθος τῶν προτιμώντων τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀκμὴν, — τὴν ἐφηβικὴν, τὴν νεανικὴν καὶ κάποτε τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Εἶνε περιττὸν

πάλιν νὰ εἶπω ὅτι δὲν θάναφέρω — δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ναφέρω ὅλας τὰς ἀπαντήσεις. Ἐκλέγω:

Ὡς ἐξῆς διατυπώνει τὴν προτίμησίν του ὁ Ὀλυμπιονίκης: «Ἡ καλλιτέρα ἡλικία θὰ εἶνε ὅταν θὰ γίνω 20 ἐτῶν, διότι τότε θὰ ἐπανέλθω ἐκ Παρισίων, ὅπου θὰ ὑπάγω νὰ σπουδάσω ἰατρὸς. (Καλὴν ἐπιτυχίαν!) Διότι ἕως τότε θὰ εἶμαι βάρος εἰς τοὺς γονεῖς μου (ναί, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὸν καὶ γλυκὺ βάρος!) ἀλλ' ἀπὸ τότε θάρχισω νὰ κερδίζω χρήματα μόνος μου καὶ θὰ δεῖξω εἰς τοὺς γονεῖς μου ὅτι δὲν ἐδαπάνησαν ματαίως τὰ χρήματά των διὰ τὰς σπουδὰς μου. (ὦ, βεβαίως ὄχι!)»

Ὁ Κορυθαῖολος ἔκτωρ ὑπολογίζει ὅτι θὰ το κατορθώσῃ ἀκόμη ἐνωρίτερον, ὅταν δηλαδὴ θὰ εἶνε 18 ἐτῶν. Καὶ τότε: πεφωτισμένος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅπως πράττει τὸ ἀγαθόν, καὶ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα τοῦ Ἑλλάδα ὅσον δύναται, φανῆ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῶν γονέων του.

Συμφωνότατος εἰς ταῦτα ὁ Ἐρρημίτης, ἐπιλέγει: «Δὲν πιστεύω ἄλλη συναίσθησις νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἄλλην ἡλικίαν, ἥτις νὰ μας καθιστᾷ τόσον εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους, ὅσον ἡ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνω ὑψηλῶν καὶ ὠραίων καθηκόντων.»

Τῆς ἰδίας ὠραίας καὶ φωτισμένης γνώμης εἶνε ἀκόμη: ὁ Μένιππος, ὁ Τικ-Τάκ, ὁ Ναστραδίν Χόντζας (ὀνομάζων τὴν νεότητα ἡλικίαν ἀνδρείας καὶ ἀρετῆς) τὸ Κυκλάμιον τοῦ Ταυγέτου (ὁ εἰκοσαετής νεός, λέγει, εἶνε ὄλος πατριωτισμός, ὄλος ποιησις, ὄλος ἐνθουσιασμός: ὁ νοῦς του δὲν χωρεῖ πράγμα

ματα ποταπὰ καὶ μικρά) ὁ Στρατηγὸς Ἀμίλκας Βάρκας, τὸ Ἀργεῖτικο Πράσοο, ὁ Σοφὸς Σωκράτης, ἡ Χαραυγὴ, ὁ Ἀγρυπνος Φάρος, ὁ Ξιφομάχος Κονκάρδας, ὁ Κουκουρῆκος, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου (ὁ λόκληρος πραγματεία περὶ ἡλικιῶν ἡ ἐπιστολὴ του) ὁ Στέφανος Κότινος, ὁ Χαλασμός Κόσμου, (ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν φωνὴν ἠμιλεῖ μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα) ὁ Καστελλιῶτης, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἐσπερινὴ Γαλήνη (τί ὕμνος πρὸς τὴν Νεότητα ἢ ἀπάντησις τῆς!) ὁ Τριπτόλεμος, κτλ. κτλ. κτλ.

Ὁ Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας προτιμᾷ τὴν Ἡβικὴν Ἠλικίαν, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει χαριεστάτην, δανειζόμενος τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον ἀπὸ τὸν Ὅμηρον. — Ὁ Ἀντώνιος Παυλίνης προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 5ου ἔτους μέχρι τοῦ 20ου, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ὁ Ἀνανίας τὸν κατέταξεν εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἐννοεῖ καὶ προτιμᾷ μᾶλλον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν «ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει φροντίδας οὔτε ἐνασχολήσεις, παρὰ μόνον τὸ Σχολεῖον, τὸ ὅποιον χαίρεται κανεὶς.» Ἀκοῦς ἐκεῖ! — Ὁ Μαρτίνος Σίγιουρος φθάνει ὡς τὰ 30, διότι τότε «ἡξέυρει κανεὶς νὰ σκέπτεται.» Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἡλικίας ταύτης. — Ἡ Γαληνιαία

«Νὰ στρίψω τὸ μουστάκι μου σὰν θὰ βγαίνω εἰς τὸν περίπατον». (Σελ. 88, στήλ. 6').

Θάλασσα, πλέον ἀφελῆς, καὶ ἴσως πλέον εἰλικρινῆς, προτιμᾷ καὶ ποθεῖ τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν «διὰ νὰ κάμῃ κότσον καὶ διὰ νὰ φορέσῃ μακρὰ φορέματα.» Πῶς ἤθελα νὰ τὴν ἐβλεπα. . . Μὲ τὴν προλαλήσασαν συμφωνεῖ πληρέστατα καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον καὶ ἰδοῦ ἡ χαριτωμένη του ἐπιστολή:

«Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ἡλικία ποῦ θὰ μάρεση περισσότερο (μέλλον, βλέπετε) εἶνε ὅταν θὰ γίνω 18 ἐτῶν. Θὰ σας πῶ δὲ διατί. Πρῶτον διότι τότε θὰ τελειώσω τὰς σπουδὰς μου (τὸ ὅποιον νομίζω τὸ δυσκολώτερον καὶ σπουδαιότερον) δὲν θὰ ἔχω νὰ προετοιμάζω μαθήματα: θὰ διαβάζω ὠραία βιβλία, διότι ἐλπίζω νὰ ἔχω πολλὰ ἕως τότε, ἀφ' οὗ ἔχω τώρα περίπου ἑκατὸν ὀκτώ, τὰ ὅποια ἐδιάβασα σχεδὸν ὅλα. (Ἐῦγε, κόρη μου! Ἐσὺ θὰ γίνῃς σοφὴ!) Ἐπειτα θὰ εἶμαι ἐλευθέρω νὰ πηγαίνω εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν μεγάλων, εἰς τοὺς χορούς, θὰ ἔχω τὰ μαλλιά μου ἐπάνω καὶ θὰ φορῶ μακρὰ φορέματα. (Νὰ τα μας!) Θὰ ἔχω ἰδικὰ μου πολλὰ χρήματα (Ἄκουσον!) καὶ θὰ κάμνω ὅ,τι θέλω: θὰγοράζω διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν χρήματα, τὴν ἀγαπητὴν μας Διάπλασιν (μ' αὐτὸ τὸ κάμνεις καὶ ἀπὸ τώρα, Λευκὸν Ρόδον!) καὶ θὰ τους λέγω πόσον μοῦ ἤρεσεν ὅταν ἤμουν μικρά. (Τί συγκινητικόν! . . .) Ἄλλὰ θέλω ἀκόμη ἑπτὰ ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, (τί ἀκριβεία εἰς τὸ μέτρομα ἐν γένει!) ἄς ἐλπίσω ὅτι θὰ περάσουν γρήγορα.» Ὡ, θὰ περάσουν πολὺ γρήγορα, Λευκὸν μου Ρόδον! Καὶ εἶθε νὰ εἶσαι πάντοτε τόσον εὐτυχῆς, ὅσον εἶσαι καὶ καλὴ!

Ἄλλὰ τώρα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Δάφνης, νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Σὰς βεβαίῳ ὅτι ὅσον ἐκτενῆς καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μας κουράσῃ!

«Δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἡλικίας του. Αὐτὸ θὰ ἐλεγέ τις, βλέπων γέροντας ἐβδομήκοντα ἐτῶν, προπάντων μάλιστα γραίας, νὰ κρύπτουν μερικὰς ἐκ τῶν ὀλυμπιάδων των, ἢ παιδιά τεσσάρων ἐτῶν, νάναβαίνουν εἰς ἐν κάθισμα, διὰ νὰ φαίνωνται μεγάλα καὶ νὰ κολλοῦν ψευδεῖς μύστακας! . . . Εἶχα καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν μανίαν ἄλλοτε, καὶ πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐνδεδυμένον μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμμης μου (τί κωμικὴ ποῦ θὰ ἦσουν, Δάφνη!) τὰ ὅποια ἐνόμιζα ὅτι μ' ἔκαμναν μεγαλητέραν καὶ ἐκείνης ἀκόμη, διότι ὄχι μόνον μοῦ ἔσωναν, ἀλλὰ καὶ μοῦ ἐπερίσσευαν. . . Τώρα εἶμαι δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη ἀπὸ τὴν ἡλικίαν μου. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἐννοῶ πλέον ὅτι τὸ μακρὸν φόρεμα δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ με κάμῃ μεγάλην, τὸ δειρὸν τῆς νηπιακῆς μου ἡλικίας δὲν ἐξηλείφθη ἐντελῶς καὶ θέλω ἀκόμη νὰ γίνω μεγάλη. «Ἄχ! νὰ εἶχα τὰ χρόνια σου!» μοῦ λέγουν ἐνίοτε μερικοὶ ἡλικιωμένοι. Ἄλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν ἔχουν δίκαιον. Νομίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ αἰ-

θάνονται ὅτι δὲν ἔπραξαν τὸ καθῆκόν των (τί ὠραία παρατήρησις!) καὶ δὲν ἐπραγματοποίησαν τὸ δειρὸν των, ὅταν ἦσαν νέοι, καὶ δι' αὐτὸ θέλουν νὰ γυρίσουν ὀπίσω. Ἄλλ' ἐγὼ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ δειρὸν μου θέλω νὰ γίνω μεγάλη! . . . Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἡ καλλιτέρα ἡλικία εἶνε ἢ μετὰ τὰ 20 καὶ μέχρι τῶν 30. . . . Εἰς ἐμὲ ἀρέσει πολὺ νὰ καταγίνω εἰς τὴν φιλολογίαν, νὰ μελετήσω τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, νὰ δυνηθῶ νὰ γράψω καὶ μόνη μου καὶ νὰ διδάξω καὶ τοὺς ἄλλους (ὦ, μέγα δειρὸν, Δάφνη!) Νομίζω ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν θὰ ἤμπορέσω νὰ το κατορθώσω, διότι καὶ σύ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἢ ὁποῖα εἶσαι τόσον ὠφέλιμος, νομίζω ὅτι ἔχεις αὐτὴν τὴν ἡλικίαν: ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 20 καὶ ὄχι περισσότερον τῶν 30 ἐτῶν. (ἔ, ἄς εἶνε. . .) Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἐπίσης θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προστατεύω, νὰ βοηθῶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐξασκῶ τὴν φιλανθρωπίαν. Ἐλπίζω δηλαδὴ ὅτι θὰ πραγματοποιήσω τὸ δειρὸν μου καὶ θὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου, ὅπως τὸ ἐννοῶ, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἡλικία αὐτὴ μοῦ ἀρέσει καλλιτέρα.» — Ἡ ἐπιστολή σου, Δάφνη, μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ σου νύχθη μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν νὰ σε χαιρετίσω μίαν ἡμέραν ὡς ἐμῆλικα καὶ συνάδελφον. Διότι ξεύρεις κάτι τι; ἐγὼ δὲν θὰ γηράσω ποτέ· ἡ νεότης μου εἶνε μόνιμος καὶ σταθερὰ: ὥστε μὴ σπείσης νὰ ἐκπλαγῆς ποῦ σου λέγω ὅτι θὰ σε χαιρετίσω ὡς ἐμῆλικα!

Τὸν ἴδιον πόθον νὰ μεγαλώσῃ ἔχει καὶ ὁ Μακρολέλεκας· ἀλλ' αὐτὸς ὄχι διὰ νὰ λάβῃ τὸν κάλαμον, ἀλλὰ διὰ νὰ δράξῃ τὸ ὄπλον, νὰ γίνῃ στρατιώτης καὶ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Καὶ ἡ ἐπιστολή του τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ὅταν πρὸ τριῶν χρόνων, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἡ μαμὰ μοῦ ἐχάρισεν ἕνα τουφεκάκι ψεύτικο, ἐγὼ ἐνθουσιασμένος τοῦ ἔκαμα τοὺς ἐξῆς στίχους (καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γελάσῃς δι' αὐτούς:)

Τουφέκι, τουφεκάκι μου
Τί θέλεις; τί ζητεῖς;
Ζητῶ τὴν δόξαν μου!
Τὴν δόξαν μου ζητῶ!
Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ! (Χά, χά, χά!)

Ὁ Θεός νὰ τους κάμῃ στίχους! Σοῦ τα γράφω ὅμως ὅλ' αὐτά, διὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δειρὸν μου.»

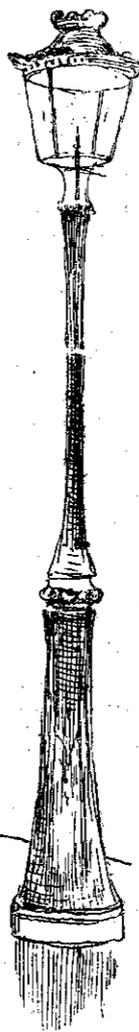
Τὸν εὐγενῆ πόθον τοῦ Μακρολέλεκα συμμερίζεται πλῆθος μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν ὠρισμένως τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὅταν θὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα ὡς στρατιῶται. Καὶ εἶνε τόσοι πολλοί, καὶ φαίνονται τόσον ἐνθουσιασμένοι, ὥστε βεβαίως ἡ Πατρίς ἔχει νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ ἀπὸ αὐτούς. Ἄς τους παρατάξω λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἄς ἀρχίσῃ ἡ ἀρίθμησις.

«Ταῦτα! μοῦ εἶδε ἕνα σφάλισμα». (Σ. 89, σ. α').

Είς προοσοσχόν ! Τί άρειμάνιον παράστημα ! τί ώραία παλικάρια ! Είνε ένας κ' ένας : ο Φώκος Διάκιδης, ο Κροκόδειλος του Νείλου, ο Φωτεινός Ουρανός, ο Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, ο Άνδρεϊός Άργοναύτης, ο Θουκυδίδης ο Ιστορικός, ο Κοριοιάνος, ο Βασιλεύς των Άνθρών (αυτός θά εισέλθῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ θά γίνῃ ἀξιωματικός τοῦ ἱππικοῦ) ὁ Βάκχος Ἰακχος, ὁ Ρωμαῖος Κικέρων, ὁ Κερκυραϊκός Μύρμηξ, ὁ Ἐκτωρ Δεσούλλας, ὁ Ὠκύπους Ἀχιλλεύς, (ὁ ὁποῖος θέλει νά ἴδῃ τὴν πατρίδα του τρίς ἔνδοξον καὶ μεγάλην, ὅπως ἦτο μίαν φοράν) τὸ Κουνοῦπι, ὁ Τινάνιος Κῆπος, ὁ Μικρός Διάβολος, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, ὁ . . . ὁ . . . ἀλλὰ ποῖον νά πρωτοειπῶ ; Σὰς εἶπα ὅτι εἶνε ἀμέτρητοι !

Καὶ τώρα, ποῖος θά εἶνε ὁ Στρατηγός ; . . . Ἐδῶ σὰς θέλω ! Ὅλοι, βλέπετε, ἔχουν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν, τὸν ἴδιον πόθον, καὶ ἐπάνω-κάτω, τὰς αὐτάςιστρα-

«Προτιμῶ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν θά εἶμαι ἀρραβωνισμένος.»

τιωτικὰς γνώσεις. Λοιπὸν—τί νά κάμω ;—θάνακρηῶξω στρατηγόν, ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε τὴν καλλιτέραν ἐπιστολήν. Καὶ τοῦ λόγου του εἶνε τὸ Ἄρχιζιζάνιον. Ἀκούσατε :

«Ποία ἡλικία μοῦ ἀρέσει ; Κάθε ἄλλη παρὰ αὐτὴ που διατρέχω τώρα. Νά . . . ἤθελα νά ἦμουν παπποῦς, νά ἔχω ἐγγόνια, νά τα λέγω παραμυθία . . . νά ἦμουν πατέρας . . . νέος τελοσπάντων,— ὄχι τόσο δά που εἶμαι καὶ θαρρεῖς δὲν μεγαλώνω οὔτε μιὸ δάκτυλο τώρα τόσον καιρό !—Ἐγὼ σ' ἐρωτῶ ποιά ἡλικία σοῦ ἀρέσει καλλιτέρα, θά πῆς μὲ θυμό, καὶ σὺ μοῦ ἀράδιασες δυὸ-τρεις ;—Ἀμέσως, ἀγαπητὴ Διάπλασις ! Νομίζεις πῶς εἶνε εὐκόλο τὸ ζήτημα ; Νά ἤξευρες πῶς ἐκοπίασα . . .

«Πρῶτα-πρῶτα πῆγα ἔστου παπποῦ μου.—Παπποῦ, τοῦ λέγω, ἐγὼ ἤθελα νά εἶμαι μέγας ὡς ἔσας.—Κ' ἐγὼ, μοῦ λέγει, μικρός ὡς ἔσένα.—Ὡστε οἶα

ἀρέσει ἡ ἡλικία μου, καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας ;—Καὶ τί δὲν θά ἔδινά, μοῦ ἀπαντᾷ, διὰ νά γίνω μικρός ὡς ἔσένα.—Γιατί, παπποῦ, γιατί ;—Αἶ, πολλὰ ζητεῖς !

«Ἐφυγα σκεπτικός ἀπὸ τοῦ παπποῦ μου, τόσο σκεπτικός, ποῦ δὲν εἶδα ἔστο διάδρομο τὸν θεῖόν μου καὶ ἔπεσα ἐπάνω του.—Αἶ ! μοῦ λέγει.—Ὡ ! τοῦ λέγω. (ὁ θεῖός μου εἶνε δὲν εἶνε 20-21 ἐτῶν. Ἀμέσως μοῦ κατέβη μιὰ ἔμπνευσις).—Θεῖε, τοῦ λέγω, ἤθελες νά ἦσουν παπποῦς ;—Ὅχι, εὐχαριστῶ !—Νά ἦσουν μικρός ὡς κ' ἐμένα ;—Δέν σου κάμνω τὴ χάρι !—Ὡστε σοῦ ἀρέσει ἡ ἡλικία σου ;—Καλλιτέρ' ἀπὸ κάθε ἄλλη !

«Ἄ, εἶπα μέσα μου, τοῦ παπποῦ μου δὲν του ἀρέσει ἡ ἡλικία του, ἐμένα δὲν ἀρέσει ἡ ἰδικὴ μου, τοῦ θεῖου μου ἀρέσει ἡ ἰδικὴ του, ὥστε τοῦ θεῖου μου θά εἶνε ἡ καλλιτέρα ἡλικία. Γιατί ἀρά γε ;

—« Γιατί, θεῖέ μου, σοῦ ἀρέσει ἡ ἡλικία σου ;—Πολλὰ ζητεῖς ! μοῦ ἀπήντησε καὶ ὁ θεῖός μου καὶ με ἄφησε μάρμαρο.

«Θά πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ἐγείνα ὄνομ . . . ὄχι, ψευδώνυμο καὶ πράγμα ! Τί ταραχὴ ! τί πηδήματα ! τί φωνές ! ἄ ! ἄ ! ἄ ! ὦ ! ὦ ! ὦ ! ἐφώναξα. Εὐρηκα ! εὐρηκα ! εὐρηκα ! . . . ὄλοι ἔτρεξαν.—Τί συμβαίνει ; τί τρέχει ;—Τί εὐρές, κύριε Ἀρχιμήδη ; ἐρωτᾷ ὁ θεῖός μου.—Μήπως τὴ δακτυλήθρα μου ; ἐρωτᾷ ἡ ὑπηρετριά μας.—Ὅχι, ὄχι, ὄχι ! Εὐρον διατὶ ἡ ἡλικία τοῦ θεῖου μου, δηλαδὴ ἡ νεανικὴ ἡλικία εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.—Διατὶ ; Διατὶ ;—Μὴ βιάζεσθε ! Τὸ διατὶ θά το 'πῶ πρῶτα εἰς τὴν ἀγαπητὴν Διάπλασιν.

«Λοιπὸν, φιλότατη Διάπλασις, (ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ μεγάλη σοβαρότης !) ἀπὸ ὅλας τὰς ἡλικίας καλλιτέρα μοῦ ἀρέσει ἡ νεανικὴ, διότι κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἐκτελῶμεν τὸ ἱερώτερον χρέος μας, εἰσερχόμεθα εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, διὰ νά ὑπηρετήσωμεν τὴν γλυκεῖά μας πατρίδα».

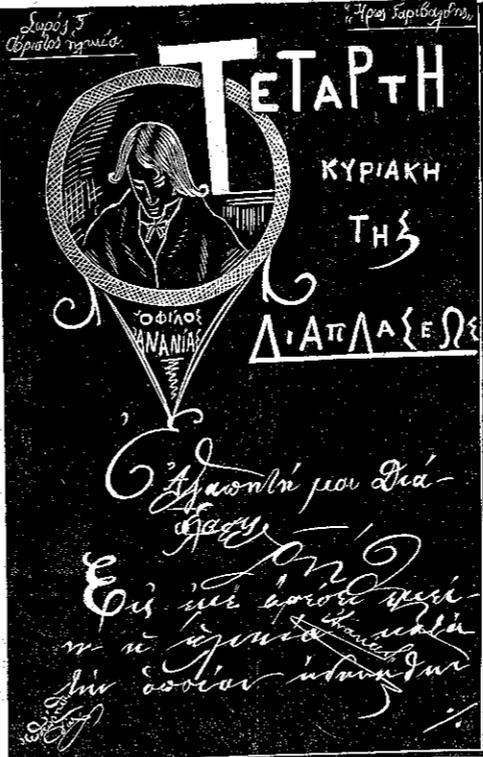
Μ' ἕνα τέτοιο γράμμα περᾶ, ὄχι νευραλγία, ἀλλὰ καὶ ἀρθρίτις, κύριε . . . Στρατηγέ ! Νομίζω ὅτι γρήγορα θάρχησι νάμφισθητῆται καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἀρχιζιζανίου !

Νά τώρα καὶ τὸ Σαρδαναπαλάκι . . . Καὶ αὐτὸ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νά γίνῃ 20-21 ἐτῶν ἀλλὰ διὰ πολὺ διαφορετικὸν λόγον . . . «Μουστάκια καὶ γένεια γένεια καὶ μουστάκια αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου. Ἄχ ! πότε θά γίνω κ' ἐγὼ κύριος μέγας, νά στρήφω τὸ μουστάκι μου ὡς θά βγαίνω εἰς τὸν περίπατον καὶ οἱ ἄνθρωποι νά στέκωνται νά με κυττάζουν ! Ἄχ ! ἄχ ! ἄχ !» Γέλια εἶνε αὐτὰ ἡ στεναγμοί, Σαρδαναπαλάκι μου ; Γέλια ὑποθέτω διότι, ὅσω μικρὸ καὶ ἂν εἶσαι, δὲν πιστεύω νά τα λέγῃς αὐτὰ σοβαρὰ καὶ νά νομίζῃς ὅτι τὸ μουστάκι καὶ ἡ γενειάδα εἶνε τὸ ἰδανικόν τῆς εὐτυχίας ! Ἐεῦρω πολλοὺς νέους ποῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη μουστάκι, καὶ ὅμως εἶνε τόσον εὐτυχεῖς ! Ἄμὲ οἱ σπανοὶ οἱ κακόμοιροι ; Πῶ, πῶ, καὶ νά γίνῃς σπανός !

Καὶ ἡ Αὖρα τοῦ Φαλήρου προτιμᾷ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. Ἀλλὰ ξεύρετε διατὶ ; Διότι θά εἶνε ἀνεξάρτητος, θά εἶνε κυρία τῶν πράξεών της, δὲν θά ἔχη ἀνάγκην νά λέγῃ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον τί θά κάμῃ

καὶ ποῦ θά ὑπάγῃ, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ νά ζητῇ καμμίαν συμβουλήν.—Δι' αὐτὸν τὸν λόγον νομίζει ὅτι θά εἶνε εὐτυχής. Εὐτυχής ; . . . Ἄν θά εἶνε, καὶ τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας, δὲν θά εἶνε βεβαίως δι' αὐτὸν τὸν λόγον . . .

Πολλὰ παράπονα ἔχει κατὰ τῆς ἡλικίας της καὶ ἡ Πέτρα Σκανδάλου. «Ὁταν εἶνε κανεὶς μικρός καὶ ἔχει ἀδέλφιαμεγαλύτερα, δὲν εἶνε ποτέεὐτυχής. (Δέν το πιστεύω !) Τὸν πειράζουν, τὸν τυραννοῦν, τὸν κτυποῦν.

«Τοῦ ἔχει κάτι μούτρα τοῦ καίμενου.» (Σελ. 90).

τὸ ἀρπάζει ἀμέσως, (κακὸς δι' αὐτό, Πέτρα Σκανδάλου; Ἄνυπόμονος μόνον !) ἐγὼ ἐφώναξα, ἐκλαυσα . . . τίποτε ! Ἐκεῖνος ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλειδώθη μάλιστα. Ἐγὼ τότε ἔβαλα τὰ δυνατά μου — μὰ μ' ἐπίασε ἕνα πείσμα !— νά χαλάσω τὴν κλειδαριά (γιὰ νά βρῇ δουλειὰ ὁ κλειδαρᾶς, εἰ ;) καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κατῴρωσα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ μόλις τὴν ἀνοῖξα τσάαφ ! μοῦ δίδει ἕνα σφάλιαρο, ποῦ ἦταν ὅλος δικός μου . . . » Ἄ, κακὰ ἔκαμεν ὁ κύριος ἀδελφός σου ἀλλὰ σὲ βεβαίῳ ὅτι καὶ σὺ ἔκαμες χειρότερα. Ἐχετε ἀδικον καὶ οἱ δύο. Καὶ τὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ιστορίας ; Ὅτι θέλεις νά μεγαλώσῃς, διὰ νά μὴ σε κτυποῦν ; Ἐννοια σου καὶ αὐτὸ θά γίνῃ ! . . .

Καὶ ὅσοι το ἐπόθησαν καὶ ὅσοι δὲν το ἐπόθησαν, θά ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θά γίνουν νέοι καὶ νέαι, εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἐτῶν. Τοὺς δίδω τὸν λόγον μου. Ἀλλὰ νά ἰδοῦμεν τότε τί ἡλικίαν θά προτιμοῦν . . .

Ἄνοιγῶ τώρα τὸν σωρὸν τῆς γεροντικῆς ἡλικίας. Ὅλιγοι σχετικῶς τὴν προτιμοῦν αὐτὴν—καὶ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξον.

Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἔγραψε μίαν πολὺ ώραίαν ἐπιστολήν. Ἐν ᾧ ἐκάθητο σκεπτικῆ εἰς τὸ γραφεῖόν της, σκεπτομένη τί νάπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ἕν ὄνειρον. Τῇ ἐφάνη ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον πλήθος ἀνθρώπων διαφόρων ἡλικιών, οἱ ὁποῖοι

ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐστάθησαν κατὰ σειράν : ἕν βρέφος, ἕν παιδίον ἕως 10 ἐτῶν, μία δεσποινὶς ἕως 18 ἐτῶν, μία κυρία ἕως 50 ἐτῶν κτλ. Καθεὶς τῇ ἐκθειάζει τὴν ἡλικίαν του καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε ἡ καλλιτέρα. Ἄλλ' ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις δὲν εὐρίσκει τὰ ἐπιχειρήματά των ἰσχυρὰ καὶ τὰς ἀπορριπτειῶλας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. «Εἶχα πλεον ἀπελπισθῆ ὅτι θά εὐρίσκα τὴν ζητουμένην ἡλικίαν, ὅταν διέκρινα ἐντὸς τοῦ πλήθους γέροντα, μόλις δυνάμενον νά περιπατήσῃ. Ἐγὼ, εἶπεν ὁ γέρων, μόνον εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἶμαι πραγματικῶς εὐτυχής. . . . Ναι μὲν εἶμαι γέρων καὶ μόλις δύναμαι νά κινηθῶ, ἀλλ' ἀντ' ἐμοῦ κινουῦνται καὶ τρέχουν τὰ τέκνα μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου : περιστοιχιζόμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἀγάπης τόσον ἀνθρώπων, ζῶ εὐτυχής, ἀναλογίζομαι μὲ ἀγαλλίσειν τὰς καλὰς μου πράξεις καὶ διηγούμενος αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγόνους μου, τοὺς συμβουλεύω νά τὰς μιμηθοῦν. . . . » Καὶ ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἀνακράζει εὐρον ! εὐρον ! καὶ ἐξυπνώσα, γράφει τὴν ἀπάντησίν της μὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γεροντικὴ ἡλικία εἶνε ἡ καλλιτέρα.

Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ ὁ Μπερτόλδος καὶ ἀνακράζει : Πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ ἀνάμνησις καλῶς παρελθόντος βίου, κατὰ τὸν ὅποιον ὁ γέρων ἔζησε συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ! Ὡ, βεβαίως.

Ὀλιγώτερον ἱεροκῆρυξ μοῦ φαίνεται ὁ φίλος μου Σόλων ὁ Νομοθέτης. «Μοὶ ἀρέσει ἡ ἡλικία αὐτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θά ἔχω ἐκπληρώσῃ τὰ οἰκογενειακά καὶ κοινωνικά μου καθήκοντα καὶ ἦσυχος θά κάθῃμαι πλησίον τῆς φωτιᾶς, ἔχω περίε μου τὰ ἀγαπητά μου ἐγγονάκια, εἰς τὰ ὁποῖα θά ἐξηγῶ τὰς ώραίας ιστορίας τῆς «Διαπλάσεως». Ἴδου τῶ ὄντι μίαν εἰκὼν ἀληθινῆς εὐτυχίας. Τὸ παραδέχεται βέβαια καὶ ὁ Μπαρ-

«Ὅπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ.90, στήλ.6'.)

μολονότισχυρίζεται ὅτι ἡ ἡλικία αὐτῆ οὔτε πόθους ἔχει, οὔτε φροντίδας. . . . Παιδιά μου, σὰς εὐχομαι νά ζήσετε καὶ νά γηράσετε, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νά σας εὐχηθῶ γῆρας «μ' ἐγγόνια καὶ χωρὶς ἀρθρίτιδος».

Διότι ἀλλοίμονον ἀπὸ τοὺς ἐρήμους καὶ ἀσθενεῖς γέροντας ! . . . Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν : «Κακὸν τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον ! » Πόσον ἀπλούστεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των ! Εἶνε μέγα προτέρημα νά εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχη καὶ νά μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νά γνω-

ρίζη. Ο γέρον εμπορεί να εξεύρη αν είναι ευτυχές το παιδί· αλλά πώς να εξεύρη το παιδί, αν είναι ευτυχές ο γέρον; Δι' αυτό η Έλενη Σαρρή απαντά: «Η ιδιότητά μου ηλικία μάρσει καλλίτερα, διότι άγνωστές λοιπές. Αν θέλετε, περιμένετε να τας διέλθω όλας και να σας απαντήσω». Το δέ Κύμα του Ευζείνου: «Μου άρέσει η ηλικία που έχω, διότι μεταξύ των γονέων, αδελφών και συγγενών μου μόνον άγάπην και τρυφερότητα εύρισκω, και εγώ εις άντάλλαγμα επιμελοῦμαι εις τὰ μαθήματά μου».

Την ιδίαν γνώμην έχουν: ο Μπάρμπα μου ο Ψεύτης, το Ταπεινόν Ίον, ο Μινώταυρος, η Ήμέρα της Έλευθερίας, ο Κιθαρωδός Απόλλων (ο οποίος μάς βε-

βαιού ότι όχι μόνον τώρα, αλλά και εκάστοτε θα του άρέσει η ηλικία την οποίαν θα έχη, διότι πάντοτε θα εμπορή να εκπληρωί το καθήκόν του, να θαυμάζη την φύσιν και να εύγνωμονή τον Θεόν (Τι ευτυχής άνθρωπος!), η Χρυσή Βροχή (το λέγει δέ ρητώς: Νομίζω ότι καθεὶς οφείλει να προτιμᾷ την ιδιότητά του ηλικίαν, διὰ να εἶνε ευτυχής) και η Φαληρική Ἄκτις, η οποία απαντά: «Εἰς ἐμὲ ἀρέσει η ἰδική μου ηλικία, διότι βλέπω πάντοτε την μαμά μου, η οποία έχει άλλην ηλικίαν, να εἶνε στενοχωρημένη και νάναστενάζη συχνά· όταν δὲ παρανεύωμαι και την ἐρωτῶ διατί ἀναστενάζη, μου απαντᾷ ότι, όταν ἦτο και αὐτὴ εἰς την ηλικίαν μου, ἦτο πολὺ ευτυχής, όταν δὲ ἔλθω και ἐγώ εἰς την ιδιότητά της ηλικίαν θα ἰδῶ τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα έχει αὐτὸς ο κόσμος. Ἐνῶ ἐγώ τώρα εἶμαι τόσο ευχαριστημένη, όταν πηγαίνω τὸ πρῶτον εἰς τὸ σχολεῖον να εὖρω τὰς συμμαθητριάς μου, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσο καλά κοριτσάκια, και πάλιν τὸ ἀπόγευμα εἶμαι τόσο ευτυχής όταν ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι και παίζω με τὰ δέξια μου...» Νὰ μία χαριτωμένη εἰκὼν!

ΚΟΡΑΗΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσίαν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Και τέλος πάντων ὅλους αὐτοὺς τοὺς δικαιολογεῖ λαμπρᾷ ἢ Ναυτοπούλα, σύμφωνα καθολοκληρίαν και ἐνθουσιάζουμένη μίαν παροιμίαν τῆς πατρίδος τῆς: «Ὅποιος δὲν ἐπαινεῖ τὸ σπίτι του, πέφτει και τον πλακόνει!»

«Δὲ ἔλθωμεν τώρα εἰς ἄλλα. Ὁ τελευταῖος σωρὸς, περιέχει μερικὰς ἀπαντήσεις πολὺ παραδόξους. Ἴδου π: χ: τί απαντᾷ τὸ Ἦουχο Ἀεράκι:

«Ἡρώτησα μίαν φοράν ἕνα γέροντα χωρικόν, ο οποίος ἐφημιζέτο διὰ την κρίσιν του, τί ἐκατάλαβε καθ' ὄλον του τὸν βίον. — Παιδί μου — μου ἀπήντησεν, — ο βίος ὁμοιάζει με σπήλαιον, τὸ ὁποῖον έχει δύο θύρας· ἀπὸ την μίαν εἰσῆλθα, καθὼς και ὅλοι

μας, και ἀπὸ την άλλην κοντεύω να ἐξέλθω· (και τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξῆλθε...) Τὸ σπήλαιον παντοῦ ἦτο σκοτεινόν και μόνον εἰς ἕν μέρος, πρὸ τοῦ μέσου, ἦτο φωτεινόν και λαμπρόν. Μόνον ἐδῶ ευχαριστεῖτο κανεὶς και ἐγώ μόνον ἐδῶ ευχαριστήθην». «Ὅταν κατόπι τὸν ἠρώτησα ποῖον ἦτο τὸ ἔσθαι και ευχάριστον τοῦτο μέρος τοῦ βίου, ο γέρον μοι ἀπήντησεν «ὅταν ἤμουν ἀρραβωνισμένος!» «Ὅστε και ἐγώ προτιμῶ την ηλικίαν, κατὰ την ὁποίαν θὰ εἶμαι ἀρραβωνισμένος. Ἀμὲ πῶς;» «Ἄν δὲ ἀπαιτῆτε ὠρισμένην ηλικίαν, ἔστω τὸ 33ον ἔτος, διότι τότε θάαρραβωνισθῶ!!! πῶς;» Καλὰ στέφανα, Ἦουχο Ἀεράκι! Μπα, σὲ καλὸ σου!..

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ την ἐπιστολήν τῆς εὐφροσύνης φίλης μου Ποιμενικῆς Φλογέρας δὲν ἐνόησα και πολλὰ πράγματα. Φαντασθῆτε ὅτι προτιμᾷ την ηλικίαν, κατὰ την ὁποίαν «θὰ τεθῆ ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου!» Μὰ ὑπάρχει πάντοτε ηλικία κατὰ την ὁποίαν τίθεται κανεὶς ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου; Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι, ἂν δὲν φροντίσῃ ὁ ἄνθρωπος και ἂν δὲν το ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν, εἰς καμμίαν ηλικίαν δὲν θὰ το ἀξιώθῃ αὐτό! Τὰ καλὰ ἔργα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα... Ἀλλὰ γὰρ σταθῆτε! Φθάνει ἢ Θεολογία... Καλὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ με κάμουν ἱεροκήρυκα!... — Ἄ!!! τώρα ἐκατάλαβα! Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα ἤθελε να πειράξῃ λιγάκι τὸν Μινώταυρον, ο οποίος ἐβραβεύθη εἰς την άλλην Κυριακὴν... Ἄ, κατεργαρούλα, σ' ἔπιασα! Μπα! μπα! Νὰ και ἄλλος περιπαυχτούλης. Ὁ Ἦρωσ

Γαριβάδης! μάλιστα! Αὐτὸς πάλιν προτιμᾷ την ηλικίαν, «κατὰ την ὁποίαν ἠδυνήθη να διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν και... ἤρχισε να ἐξομολογῆται εἰς τὸν πνευματικόν». «Ὅπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Και σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐσυγχωροῦσα ποτὲ τὸν Ἦρωσ Γαριβάδην, ἂν δὲν μ' ἔκαμνε να γελάσω ἢ ἐπιστολή του, εἰς την ὁποίαν έχει ζωγραφιστὴν τὴν εἰκὼνα τοῦ Ἀνανία. Μὰ τοῦ ἔχει κατὰ μούτρα τοῦ καϊμένου!..

Ὁ Γεώργιος Σερουῖος, με τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ κατὰ γράμμα και ὁ Φιλόπατρις Ἑλλην, — αὐτοὶ πλέον δὲν ἀστείουσιν καθόλου, — προτιμᾷ την ηλικίαν κατὰ την ὁποίαν ἀδύναται τις να ἐννοῆ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τῶν γονέων του, ἵνα ἐν καιρῷ ἀνταποδώσῃ αὐτάς». Ὁ Ἀπόμαχος Ρουμειώτης την ηλικίαν καθ' ἣν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς την Σχολὴν τῶν Δοκίμων και θὰ εἰσέλθῃ με τὸν πρῶτον βαθμόν. (εἶθε!) Ἡ Εὐαίσθητος Καρδιά, την ηλικίαν καθ' ἣν θὰ εἶνε χρήσιμος εἰς

την οἰκογένειάν τῆς, εἰς τοὺς φίλους τῆς και εἰς την κοινωνίαν· ἢ Πολυξένη Σ. Δεσούλλα την ηλικίαν τῆς σπουδῆς· ἢ Οὐρανία Σ. Δεσούλλα ἐκείνην, καθ' ἣν θάναλαβῆ την διεύθυνσιν τῆς οἰκίας και θάνακουφίσῃ την μητέρα τῆς, την ὁποίαν βλέπει τώρα να βασανίζεται, χωρὶς να εἰμπορή να την βοηθήσῃ ἕνεκα τῶν πολλῶν μαθημάτων (εὐγενέστατος πόθος διὰ μίαν κόρην)· ἢ Ἑλληνικὴ Σημαία την ηλικίαν καθ' ἣν τὰ τέκνα ἐργάζονται μόνα των και συντηροῦν τοὺς γέροντας γονεῖς των, κτλ.

Τέλος ἢ Κεφαλληνιακὴ Αὖρα ἀγαπᾷ την ηλικίαν, καθ' ἣν ἔγεινε συνδρομητρια εἰς την «Διάπλασιν»· ἢ Ἀττικὴ Ἡμέρα την ηλικίαν τῆς ἀναισθησίας (μὰ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἢ ηλικία;) και ἢ Νεραίδα τοῦ Γαλοῦ με τὸ σταθερόν, τὸ ὠριμὸν και χαριτωμένον γραψιματάκι, την ηλικίαν, κατὰ την ὁποίαν εἶνε τις ευτυχέστερος.

«Ὅταν τὸ μεσημέρι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὁ Ἀνανίας, διὰ να μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἐτελεσφόρησε τὸ ἰατρικόν του, και ἂν εἶχα ὄρεξιν να φάγω, εἰς ἀπάντησιν τῷ ἐπαρουσίασῃ ἐν χαρτίον.

— Ὁ, τί βλέπω! ἀνέκραξεν ὁ ψυχογούς μου. Τὰ ἀποτελέσματα!! Ὅστε λοιπὸν ἐκάματε την κρίσιν... Δὲν σὰς τα ἔλεγα ἐγώ;

— Ναι, εἶπα· φαίνεται ὅτι ἡ ἐργασία, ὅταν μάλιστα εἶνε τόσο ευχάριστος, εἰμπορεῖ νάντικαταστήσῃ ἐξαιρετὰ και τοὺς σιναπισμούς και τὰ λεμόνια...

— Με τὸν καφέ! συνεπλήρωσεν ὁ Ἀνανίας γελῶν. Και καλέσας τὰς ἀδελφάς του και την Μάρθαν, ἀνεγνώσθη θριαμβευτικῶς τὰ ἀποτελέσματα: Ἴδου αὐτὰ:

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Μαρτίου ΟΥ ἈΡΕΣΕΙ περισσότερον ἂν ὅλους τοὺς μήνας ὁ Μάρτιος. Μου ἀρέσει, διότι μου ὑπενθυμίζει ζωηρῶς την παιδικήν μου ηλικίαν, ὅταν ἡ μάμμη ἔδενεν εἰς τὸ χέρι μου μίαν ποικιλόχρωμον κλωστήν, «διὰ να μὴ με κάψῃ ὁ ἥλιος». Ἀλλ' ἀκριβῶς μου ἀρέσει, διότι ὁ ἥλιος κλαίει, και ὁ οὐρανὸς ἐνδύεται την γαλαάνην του στολήν, και ἡ γῆ πρασινίζει, και ἔρχεται ἢ ἀνοιξὶς με τ' ἄνθη τῆς, με την εὐωδίαν τῆς, με την ζωὴν τῆς. Μου ἀρέσει ὁ Μάρτιος, διότι μάς φέρει τὰ χελιδόνια, διότι μάς ἐξυπνᾷ τοὺς πόθους, διότι μάς ἐμπνέει ἐλπίδας. Μου ἀρέσει ὁ Μάρτιος, διότι ἂν κάποτε μάς φέρῃ και τὸ Πάσχα, πάντοτε ὁμῶς μάς χαρίζει την εικοστήν του πέμπτην ἡμέραν,

την μεγάλην ἐθνικὴν ἑορτήν, τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ἑλευθερίας. Ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἀναστύλνεται και κυματίζει ὑπερήφανος εἰς την αὐραν τῆς ἀνοιξέως, και την ἡμέραν ἐκείνην, εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε άλλην, διηγῆται την ἐνδοξὴν ἱστορίαν τῆς, και δυναμώνει τὸ θάρρος μας, και ἀναπερνέει τὰ ὄνειρά μας.

Και συλλογίζομαι πόσον θὰ εἶνε μεγάλη ἢ ἐφετεῖν Ἡ Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου και με πόσιους παλμούς θὰ χαίρεται τὸ γαλανόλευκον ἔμβλημα τῆς Ἑλευθερίας, τὸ ὁποῖον λατρεύεται σήμερον και ὑμνεῖται ὄχι μόνον εἰς την πατρίδα του, ἀλλ' εἰς πᾶσαν πατρίδα ἀνθρώπων, ἐχόντων ἀρετὴν και ἰδανικόν.

Ψυχράσθρατον.

Ἀπὸ την σημερινὴν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ἐπίσκεψιν μου, ἀποκομίζω την μικρὰν αὐτὴν σκηνήν:

Εἰς ἕνα παράμερον και πτωχικόν τάφον, κλαίει μία γυναίκα μαυροφόρα «μὰ να χαροκαμένη» βεβαίως, κατὰ τὸν ποιητήν. Ὁ τάφος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωρὸν χώματος και ἀπὸ ἕνα μαῦρον ξύλινον σταυρόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγινώσκω μισοσβυμένον τὸ ὄνομα Γεώργιος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρχιζέλιον.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάφνη, Λευκὸν Ρόδον.
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φαληρικὴ Ἄκτις, Οὐρανία Σ. Δεσούλλα, Ἑλενη Σαρρή.
- ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρυσὴ Βροχή, Κιθαρωδός Ἀπόλλων, Κύμα τοῦ Εὐζείνου.
- ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Μακρολέλεκας, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, Σόλων ὁ Νομοθέτης.
- ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Μιχαὴλ Σ. Κουρούλης, Ὁραία Ἀνθοδόμη, Ἀποκράτειρα Εὐδοκία, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, Ὁκίτους Ἀχιλλεύς.
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Εὐφῆμου μνείας κρίνονται ἄξιοι πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς την κρίσιν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴν την φοράν ἔπρεπε να ἔχω εἰς την διάθεσίν μου πολὺ περισσότερα βραβεῖα...

Ἴδου τώρα και ἡ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἄν ἐπρόκειτο να κάμετε ἐν ταξείδιον χάριν διασκεδάσεως, με τί θὰ ἐταξειδεύατε κατὰ προτίμησιν; Μὲ ἄλλους λόγους: Τί μέσον μεταφορᾶς προτιμᾷτε;»

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Τὴν κρίσιν θὰ γράψῃ ὁ Ἀνανίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὁ σωρὸς τοῦ χώματος εἶνε ὄλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ μικρὰς ἀνθοδέσμας. Ἐνα στεφανάκι εἶνε περασμένον εἰς τὸν σταυρόν· εἰς την βάσιν του ἕνα πῆλινον θυμιατήριον ἀναδίδει εὐώδη καπνὸν και δύο-τρία κίτρινα κεράκια, στημένα ἐκεῖ γύρω, ὠχριοῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ μαυροφόρα μητέρα εἶνε γονατιστὴ και πεσμένη ἐπάνω εἰς τὸν τάφον. Ἐχει σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν τῆς με τὰ χέρια τῆς και κλαίει, κλαίει. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν τῆς, ἀκούω κάπου-κάπου αὐτὰς τὰς λέξεις, προφερομένας με ὄλον τὸν σπαραγμὸν τῆς μητρικῆς λύπης:

— Γεώργιο μου! παιδί μου!.. Γεώργιο μου! παιδί μου!..

Κλαίει ἀπὸ πολλῆς ὥρας εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον ἢ πτωχὴν μητέρα... Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ... Στέκομαι και τὴν κυττάζω. Ἡ λύπη τῆς μου διαπερᾷ την καρδίαν και εἶμαι ἔτοιμος να δακρῶσω... Ἐξάφνα ἔρχεται τρέχον ἕνα παιδί ἕως ἐπτά ἐτῶν, με γλυκὺ πρόσωπον και με καθαρὰν ἐνδυμασίαν. Δὲν φαίνεται λυπημένον, ἀπειναντίας ἢ ὄψις του εἶνε παιδρὰ. Ἐπιστρέφει ἀπὸ μικρὰν ἐκδρομὴν, ἀνὰ τοὺς

τάφους τῶν πλουσίων. Στέκεται πλησίον τοῦ πτωχοῦ τάφου καὶ βλέπει ἐπί τινος σιγῆς τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα. Μελαγχολεῖ ἀμέσως καὶ τὰ ματάκια του ὑγραίνονται. Ἄλλα δὲν λέγει τίποτε. Στέκεται καὶ κυττάζει . . . Ἐπὶ τέλους, ὡς ἂν ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονήν, λέγει: — Φθάνει παιά, μητέρα! . . . φθάνει, σὲ παρακαλῶ! . . . Δὲν με λυπᾶσαι ἐμέ; Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! Ἡ μητέρα του σηκώνεται ἀπὸ τὸν τάφον, σκουπίζει τὰ δάκρυά της, πέρνει τὸ παιδάκι της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ χαμογελά . . .

Τώρα δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Τὸ θέαμα τῆς μητρὸς, ἡ ὁποία πνίγει τὴν λύπην της, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ τὸ ἄλλο παιδί της, τῆς μητρὸς ἡ ὁποία ἐλκύεται καὶ παρηγορεῖται ἀπὸ τὸ ζωντανὸν παιδίον καὶ ἀφίνει ἐκεῖ τὸ νεκρὸν, τῆς μητρὸς ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅτι ἔχει καθήκοντα πρὸς τὴν

ζωήν, τὰ ὁποία δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ παραδοθῇ ὅλη εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν, — μὲ συγχινεῖ βαθύτατα. Καὶ τοὺς βλέπω μὲ μάτια δακρυσμένα ἐνῶ ἀπομακρύνονται πλέον ἀπὸ τὸν τάφον. Τὸ παιδίον ἀπάγει θριαμβευτικῶς τὴν μητέρα του. Ἡ ζωὴ ἐνίκησε τὸν θάνατον!

Περιερχόμενος τοὺς τάφους καὶ ἀναγινώσκων τὰς ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι μὲ χρυσὰ γράμματα διακονίζον πάντοτε τὰς ἀρετὰς τῶν νεκρῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ναφέρουν καὶ καμμίαν κακίαν, — ἐνεθυμήθην τὴν δικαίαν ἀπορίαν ἐνὸς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον μίαν φορὰν, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πομπώδη ἐγκώμια, ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἠρώτησε: — Μητέρα, μὰ τοῦ θάπτουν λοιπὸν τοὺς κακοὺς; Φ.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 73).

Ὁ Ἐκτωρ ἐκύτταξε γύρω του ἐντρομος, διότι ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ πολίτης Δαγκέν, λησμονῶν καθ' ὄλοκληρίαν καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ συντρόφου του, εἶχε παραφερθῆ καὶ ἡ φωνὴ του ὑψοῦτο περισσότερο τοῦ θένοντος. Οἱ διαβάται ἠδύνατο νὰκούσουν, καὶ βεβαίως θὰ ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες ἕνα Ἀκόλουθον τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ τεῖνῃ τὸ οὖς πρὸς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν κατῆχησιν. Εὐτυχῶς ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ὁ μπάρμπα-Δαγκέν παρετήρησε τὸ ἀνησυχον τοῦτο κίνημα καὶ δι' αὐτὸ ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον καὶ ἡρεμότερον τόνον: — Naί, ἡ δόξα τὸν ἐμέθυσε! Καὶ ἐνῶ ἔμπορῶσε νὰναδειχθῇ ὁ Σωτὴρ τῆς Γαλλίας, ἀπ' ἐναντίας ἔγεινεν ὁ Τύρανός της! Δι' αὐτὸ τὸν μισῶ καὶ δι' αὐτὸ ἀπεσύρην ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Ὅταν βλέπω εἰς τὰ πράγματα ἀνθρώπους σὰν τὸν Φουσεῖ. . .

— Τὸν δούκα τοῦ Ὁτράντου; διέκοψεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ὁχι ἀδελφέ! ἄφησέ με καὶ σὺ μὲ τοὺς τίτλους σου! Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα δούκα τοῦ Ὁτράντου, ἐγὼ γνωρίζω μονάχα τὸν Φουσεῖ καὶ τὸν γνωρίζω ἀπὸ πολὺν καιρὸν καὶ σου λέγω ὅτι εἶνε ἕνας παληάνθρωπος!

— Κύριε! . . . Πολίτα! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἀκόλουθος ἐντρομος. Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς ἐχάθηκαμεν! Ὁ δούξ τοῦ Ὁτράντου εἶνε παντοδύναμος! Γνωρίζει τὰ πάντα εἶνε πανταχοῦ παρών. . .

— Μπα! καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἡ γενναϊότης σου, φίλτατε Ἀκόλουθε; Κρίμα! καὶ ἐγὼ σὲ πῆρα γιὰ παλλικάρη! . . . Δὲν ἤλιπα ποτὲ νὰ σου προξενῇ τὸσον φόβον αὐτὸς ὁ «δούξ!» Ἄλλα ἔχεις δικηρὸν ἔξέχασα! ἀνήκεις ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν Κορσικανὸν καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰκούσῃς κακὰ οὔτε δι' αὐτὸν οὔτε διὰ τοὺς ἀνθρώπους του! Ἄλλα δὲν εἶσαι μόνος σου, παιδί μου! Ξεῦρω καὶ πολλοὺς ἄλλους ποῦ πηγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ φουξά, — ὦ, σὰν ἔξυπνοὶ ἄνθρωποι, — καὶ ποῦ ἀγαποῦν, ὅπως καὶ ἐσὺ, τὰς στολάς, τὰ παράσημα καὶ τοὺς τίτλους. . .

— Ἄ, ὄχι! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Ἐκτωρ: ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ ταπεινὸν συμφέρον! Εἶμαι πλησίον του, διότι ἀγαπῶ τὴν δόξαν καὶ ἐλπίζω νὰποκτήσω ὀλίγην μίαν ἡμέραν, ἂν μείνω πλησίον του. Ἐπειτα τὸν ἀγαπῶ καὶ διότι ἐφάνη καλὸς πρὸς ἐμέ. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε εὐεργέτης μου. Θὰ τον ὑπηρετήσω πιστῶς, ὅπως καὶ ὁ πατήρ μου ὑπηρετήσε τὸν βασιλέα του!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΓΡΑΦΕΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΗΣΥΧΙΑ! Ἡ μητέρα γράφει. . . Πρέπει νὰ μὴ τὴν ταράξω, νὰ μὴ τὴν ἀνησυχίσω διόλου. Ὅταν γράφῃ ἡ μητέρα θέλει νὰ κάμνωμην ἡσυχίαν. Θὰ πάρω λοιπὸν τὸ βιβλίον μου καὶ θὰ καθίσω ἡσυχά ἡσυχά ἀπέναντί της. Κάπου — κάπου θὰ σηκῶνω τὰ μάτια κρυφὰ καὶ θὰ τὴν βλέπω. ὦ, μὴ ἀρῆσαι νὰ βλέπω τὴν μητέρα μου, ὅταν γράφῃ. Ἐπειτα τὸ γράψιμον αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ προσευχὴν. — Ἡ μητέρα μου γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος λείπει εἰς τὰ ξένα. . . Ἡσυχία! Εἶνε ἱερά ἡ στιγμή, ποῦ ἡ μητέρα γράφει πρὸς τὸ ζηνευμένον παιδί της!

Ἡξεῦρω τί του γράφει. Τοῦ γράφει ὅτι εἶμεθα ὅλοι καλά, ὅτι τὸν ἐνθυμούμεθα κάθε στιγμήν, ὅτι δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν πότε νὰ μας ἔλθῃ. . . Τοῦ γράφει ὅτι ἐμύρισεν ἡ ἀνοιξίς, ὅτι ἤλθαν τὰ χελιδόνια, ὅτι ἀνθῆσε τὸ περιβόλι μας, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἔλθῃ νὰ μας ἰδῇ. . . Τοῦ γράφει ὅτι παρακαλεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ὑγείαν του καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. . . Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ στέλλει χίλια θερμὰ φιλιά ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὰ δέδελφια μου καὶ ἀπὸ ἐμέ. . . Ἄλλα τὰ θερμότερα εἶνε τὰ ἰδικὰ της.

Καὶ ἐνῶ τοῦ γράφει αὐτὰ, εἰς τὰ μάτια της μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω ἕνα δάκρυ. . . ὦ, πῶς λυποῦμαι νὰ βλέπω δακρυσμένην τὴν μητέρα! Θεέ μου, φέρε τον ὀπίσω τὸν ἀδελφόν μου, ποῦ λείπει εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ἡ μητέρα! Θέλω νὰ τον ἰδῶ καὶ ἐγὼ, διότι πολὺ τὸν ἐπεθύμησα. Μητέρα μου καλὴ, μὴν ξεχάσῃς, σὲ παρακαλῶ, νὰ στείλῃς καὶ ἀπὸ ἐμένα ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὸν ἀδελφόν μου καὶ νὰ του εἰπῆς ὅτι εἶδα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἐγύρισεν καὶ ἐκλαίγαμεν ὅλοι ἀπὸ χαρὰν.

Γράψε τὰ ὅλα, καλὴ μου μητέρα. Γράψε τὰ ὅλα, διὰ νὰ ἡξεῦρη ἐκεῖ ποῦ εἶνε, πόσον τὸν ἀγαποῦμεν καὶ πόσον τὸν ποθοῦμεν. Ἴδὲ τί φρόνιμα ποῦ κάθημαι διὰ νὰ μὴ σε ἀνησυχῶ. Ἄλλα μὴν κλαῖς, χρυσὴ μου μητέρα! Θὰ ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου, θὰ ἔλθῃ γρήγορα! . . . Μὴν κλαῖς, γιατί νά, κλαίω καὶ ἐγὼ.

— Παράξενα αἰσθήματα ἔχει ὁ υἱὸς ἐνὸς βασιλόφρονος! Ἀδιάφορον ὅμως! Πηγαίνωμεν τώρα καὶ ἀκούσε καλὰ αὐτὰ που θὰ σου εἶπω: Εἶσαι νέος ἡ ζωὴ ἀνοίγεται τώρα ἐνώπιόν σου. Λάτρευε πᾶν ὅ,τι μέγα, πᾶν ὅ,τι ὠραῖον, πᾶν ὅ,τι ἐντιμον' ἀλλὰ μὴ λατρεύῃς ποτὲ ἕνα ὠρισμένον ἄνθρωπον! Ἀπόφευγε τὴν προσωπολατρίαν. Ἀφ' οὗ εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κορσικανοῦ, ὑπηρετήσῃ τον πιστῶς, ἔχων ὑπ' ὄψει πρὸ πάντων, ὅτι δὲν ἐργάζεσαι δι' αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν Γαλλίαν. Σεῖς οἱ νέοι εἶσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους! Εἴθε ἡ πατρίς νὰ μὴ μετανοήσῃ ποτὲ διὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας στηρίζει εἰς σᾶς! — Οἱ λόγοι μου θὰ σ' ἐκπλήττουν, μεθ' ὅσα ἤκουσες πρὸ ὀλίγου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς παλαιοῦ καὶ ἀκάμπτου δημοκρατικοῦ, ὅπως ἐγὼ. Naί, εἶμαι δημοκρατικός! ἀλλὰ περισσότερο τοῦτου εἶμαι πατριώτης καὶ πρὸ παντὸς ἐπιθυμῶ τὴν Δόξαν καὶ τὴν Εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος. Χαῖρε, φίλε μου! Ἐδῶ κατοικῶ καὶ σε ἀφίνω. Καλὴν ἀντάμωσιν!

«Σεῖς οἱ νέοι εἶσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους!» (Σελ. 93, στήλ. α'.)

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ πολίτης Δαγκέν εἰσῆλθεν ὀρηκτικῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν αὐλὴν μιᾶς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργείων, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διήρχοντο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην.

Ἡ ἐξαφάνισις του ὑπῆρξε τὸσον ἀπίστος, ὥστε τὸ παιδίον δὲν ἐπρόφθασε νὰ τῷ εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν οὔτε λέξιν.

Καὶ ὅμως πόσα εἶχε νὰ τῷ εἴπῃ! Πρώτην φορὰν τῷ συνέβη νὰκούσῃ γνῶμας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐξέφραζεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικός. Οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε Ἀγγλοὶ, οὔτε Πρωσσοὶ, οὔτε Αὐστριακοὶ, οὔτε Ρῶσοι, θὰ ἔκριναν τὸν Αὐτοκράτορα ὡς τὸν ἔκρινεν ὁ πολίτης Δαγκέν. Γάλλος καὶ νὰ μισῇ τὸν Αὐτοκράτορα! Ἦτο δυνατόν; Κατ' εὐτυχίαν τῷ εἶχε συστάσῃ συγχρόνως νὰ εἶνε πιστὸς πρὸς αὐτόν καὶ νὰ τον ὑπηρετῇ μὲ ἀφοσίωσιν. Ἡ συμβουλή αὕτη συνεβιάζετο περισ-

σότερον μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ αὕτη μόνον ἐξήγγιζε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν νέον του φίλον.

Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ μνησικακῇ, ἀφ' οὗ συχνὰ θὰ τῷ ἐδίδοτο ἀφορμὴ νὰ βλέπῃ τὸν πολιτικὸν Δαγκέν, οἰκογενειακὸν καὶ στεντότατον φίλον τοῦ υποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων. Πρὸς τὴν

ματος χάριν ὁ Κυβιέρος καὶ ὁ Ζεοφροᾶ Σαιντ-Πλαίρ, οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, συνεζήτητον περὶ τοῦ ὄσπου τοῦ Μαυμοῦθ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ἐσχάτως, ἢ ἐν ᾧ ὁ χημικός Μπερτολλέ καὶ ὁ μαθηματικός Μῶνζ διηγοῦντο ἀναμνήσεις ἐκ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας, ὅπου καὶ οἱ δύο εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, — ἡ Λουκία ἀπεσύρτετο μετὰ τοῦ Ἐκτορος εἰς μίαν παράμερον γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἐκεῖ μόνον ἔλεγον τὰ ἰδικὰ των.

Ἡ νεανίς τὸν παρεκάλει νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν τελετῶν τῆς αὐλῆς, νὰ τῇ περιγράψῃ τὰς ἐνδυμασίας τῆς αὐτοκρατείας καὶ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, νὰ τῇ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς λέξεις, καὶ τὰς ἐλαχίστας, τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅλα ἤθελε νὰ τὰ μανθάνῃ καὶ τὰ πλέον ἀσῆμαντα τῆς ζωῆς τῶν Ἀγαπτῶρων. Καὶ ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ἐκτωρ εἶχε λάβῃ κανὲν δείγμα εὐνοίας, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ εἶχεν εἰπῆ καμμίαν εὐμενῆ λέξιν ἢ τῷ εἶχε τραθήσῃ τὸ αὐτί, — μία ἀπὸ τὰς συνηθεστέραις θωπείας τοῦ Ναπολεόντος, — ἡ Λουκία ἐξεδήλου τὴν ζωηροτέραν χαρὰν ἂν δὲ ἀπεναντίας ἐμάνθανεν ὅτι ὁ φίλος της εἶχεν ἐπιπληχθῆ, κατελαμβάνετο ὑπὸ λύπης μεγάλης.

Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τῷ εἶχε συμβῆ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων. Ἦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ μετὰ δύο ἄλλων συναδέλφων του, τοὺς Αὐτοκράτορας εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Ναπολέων καὶ ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχον γευματίσῃ μόνον, ὅπως ἄλλως τε ἔκαμνον σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Μόνον τὴν Κυριακὴν ἐγευματίζαν οἰκογενειακῶς, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὅλα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ναπολεόντος μὲ τὰ παιδιά των.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωνε τὸ γεῦμα, — τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν διήρκει πολὺ, — ὁ Αὐτοκράτωρ μετέβαινεν εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέ του, τὸν ὁποῖον τῷ προσέφεραν ἐπὶ δίσκου χρυσοῦ.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ μικρὸς Βελλάκ, εἰς τῶν συναδέλφων τοῦ Ἐκτορος, εἶχε προσδιορισθῆ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἄλλα κατ' ἦν στιγμήν ὁ Αὐτοκράτωρ ἠγείρετο ἐκ τῆς τραπέζης, τὸ παι-

δίων κατελήθη από αιδνιδίαν άδιαθεσίαν και ό αξιωματικός της ύπηρεσίας τόν έστειλε να κοιμηθή. Ο Έκτωρ, εις την αίθουσαν των Άκολούθων συνεζήτη μ' ένα άλλον συνάδελφόν του περι ένός νέου χειρισμού, τόν όποιον τούς είχε διδάξη την ήμέραν εκείνην ό διδάσκαλος της ξιφασκίας, και τά — «Δέν είν' έτσι, σου λέγω!» — «Έτσι είνε, σου λέγω!» — έδιναν και έπερναν, όταν αί λέξεις :

— Κύριε Άλβα!
λαχθείσαι εις τόνον άνυπομονησίας υπό του άξιωματικού της ύπηρεσίας, παρά την θύραν της αίθούσης, έπληξαν αιδνιδίως τό ούς του Άκολούθου, ό όποιος άνεπήδησε διαμιάς.

— Μά κύριε Άλβα! έπανάλαβεν ό αξιωματικός. Πού έχετε λοιπόν τόν νούν σας; Τρεις φορές σας έκραξα έως τώρα!..

Και χαμηλώσας όλίγον την φωνήν, προσέθεσε.

— Έλάτε γρήγορα να δώσετε τόν καφέν εις τόν Αυτοκράτορα...

— Ά, συγγνώμη! έφέλλισε τό παιδίον ένόμιζα ότι θα τον δώση ό Βελλάκ...

— Δέν έχει έδώ ένόμιζα! όταν έχετε ύπηρεσίαν, δέν σας έπιτρέπεται ναφαιρήσθε! Αύριον θα μείνετε υπό κράτησιν όλην την ήμέραν. Αυτό θα σας κάμη να προσέχετε άλλοτε.

Και ακριβώς δι' αύριον ό Έκτωρ είχεν ύποσχεθή εις την Λουκιαν να ύπάγη, δια να έξέλθουν μαζί εις περίπατον, με την θέλιαν Σιδωνίαν... Φαντάζεται τις την άπελπίαν του δυστυχήτου παιδίου, ήναγκαζμένου ούτω ναπαραιτηθή της διασκεδάσεως εκείνης!

[Έπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά τό γαλλικόν της Εδόξιας Δουπούη.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

'Στ' όρφανό που ζητιανεύει
Τό ψωμί μίν άρνηθήτε,
Είνε κρίμα να παιδεύη
Τό μικρό του τό κυρμί
'Ολοι πρέπει να πονήτε
Τ' άγγελουδι που θρηνεύει.

'Αχ! κτυπά 'ς την κάθε θύρα
Ένφ πάτε 'ς τό σχολείο,
Και τ' άνοίγει μαύρη μούρα,
Με χαμόγελο πικρό,
'Ενα όλόμυρο βιβλίο
Πού κλει πόνο τρομερό!

'Αν τά δώρα της ή τύχη
Σ' όποιον θέλει τά χαρίζη,
Κι' άν ό δύστυχος 'ς τό νύχι
Τό φρικτό της σπαρταρά.—
Μόνη δίκαια τά σκορπίζει
'Η φιλεύσπλαχνη καρδιά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΗΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Πρόσεχε να μη γίνεται ποτέ ή γλώσσά σου Τσουχτρα. Πονεί πολύ, προπάντων εκείνους πού σε αγαπούν.

'Η όκνηρία μάς ρίπτει εις λαθύρινον, όπου μάς περιμένει ό φοδερώτερος Μινώταυρος, — ή πείνα. 'Η εργασία είνε τότε ό Θησεύς.

'Ο γλυκός και μαλακός χαρακτήρ είνε προπάντων ή Άγκυρα της Φιλίας.

'Η αδύνατη Άγράφπηλη στηρίζεται έπάνω εις τόν ισχυρόν Πλάτανον και εις άνταμοιβήν του χαρίζει από την χάριν της και από την ευώδιαν της.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

«Κάμνετε πολύν λόγον περι τών αγαθοεργιών μου. Έπεθύμουν να ήμπορούσα να σας φανώ πολύ χρήσιμος» θα έθεωρούμην δε έξωφλημένος δια τας προς ύμάς ένδουλεύσεις μου, εάν μου έδιδατε μόνον την ύπόσχεσιν ότι και σεις θα είσθε πρόθυμοι να βοηθήσετε οιονδήποτε θα ελάμβανεν ανάγκη της βοήθειάς σας. Ούτως όφειλομεν ναλληλοβοηθώμεθα εις αυτόν τόν κόσμον. Κάτοικοι της γής, δέν άνήκομεν όλοι εις μίαν και την αυτήν οικογένειαν;

«Τό κατ' έμέ, όσάκις έχω την ευτυχίαν να κάμνω τι καλόν προς τόν πλησίον μου, δέν νομιζώ ότι του κάμνω χάριν, άλλ' απεναντίας ότι έξοφλῶ έν χρέος. Κατά τά ταξείδιά μου, και άκόμη μετά την εις Άμερικην έπιστροφήν μου, πολλάκις έλαβα δείγματα στοργής παρ ανθρώπων, προς τούς όποιους ούδέποτε ίσως και ούδ' έπ' ελάχιστον θα δυνηθώ να ανταποδώσω τας ευεργεσίας των. Πολυλάκις έπίσης εύηργετήθην υπό του σπλάγγνου Θεού, ό όποιος είνε βεβαίως άπείρως άνώτερος τών ευεργεσιών μας και της ευγνωμοσύνης μας. Ως προς τά ευεργετήματα, ών έντυχον παρ' ανθρώπων, δέν δύναμαι άλλως να τάνταποδώσω, παρά συμπαθών έπίσης και ευεργετών τούς περι έμέ δυστυχείς' άλλ' ούδέ δύναμαι ναποδείξω κατ' άλλον τρόπον την ευγνωμοσύνην μου προς τόν Θεόν, δι' όσας ευεργεσίας ήξίωσε να μοι χορηγήσῃ, παρά βοηθών προθύμως τά άλλα του τέκνα, τά όποια είνε άδελφία μου. Τό να περιορίζώμεθα εις λόγους, εις εύχάς, εις προσευχάς και εις φιλοφρονήσεις, δέν νομιζώ ότι μάς απαλλάσσει από τας πραγματικάς ύποχρεώσεις, τας όποιας έχομεν προς άλλήλους, ούτε

πολύ περισσότερο από τά προς τόν Δημιουργόν μας καθήκοντα.

«Άνθρωπος φιλοκερδής, ό όποιος άντι ποτηρίου ύδατος τό όποιον προσέφερε ποτε εις άλλον διψώντα, θα ήξίου ως πληρωμήν πολλά στρέμματα γής, θα μοι έφαινετο πολύ περισσότερο άδιάκριτος και άφρων άπαιτητής, από ένα άλλον, ό όποιος νομίζει ότι θα κερδίση την ουρανίαν Βασιλείαν, άντι του όλίγου καλού, τό όποιον έκαμεν εις αυτόν τόν κόσμον. Τας στιγμάς της ευτυχίας, τας παροδικάς τέψεις, τας όποιας άπολαμβάνομεν έδώ, τας όφειλομεν μάλλον εις την άπειρον αγαθότητα του Θεού, παρά εις την ίδιαν μας άξίαν».

(Έκ της Άλληλογραφίας του BENJAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Κουριοκεφαλάρχης περι του Δουρείου Ίππου: — Φαντάζομαι τι γενναίον πού θα ήτο αυτό τό ζώον. Φαντασθήτε, να του στίξουν την κοιλιά, να έμβουν ήρωες μέσα, και αυτό άκόμη... να ζή!

Έστάλη υπό του Αρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

'Επιμηλής Μαθητής: — Δια να δείξωμεν έν πρόσωπον ή έν πράγμα, μεταχειρίζομεθα τας δεικτικάς άνωτιμίας.

'Αμελής Μαθητής: — Έγώ μεταχειρίζομαι... τό δάκτυλό μου!

Έστάλη υπό του Χαλασμού Κόσμου (δηκεϊκός)

'Ο Διδάσκαλος έρωτά τό Μαρτεϊόν της Δωδώνης, τό όποιον έξετέλεσε μίαν διαίρεσιν επί του μαυροπινιακός:

— Έάν σου είπη κανείς, ότι ή πράξις σου δέν είνε όρθή, τί θα κάμης;

— Θα του είπω: Έχετε δικαίον, κύριε! σας ζητώ συγγνώμη!

Έστάλη υπό της Μικράς Μαρτίσης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΒΕΤΕ τό δικλόν φυλλάδιον, αγαπητοί μου φίλοι, και απολαύσατέ τό. Πώς σας φαίνεται; Περιμένο τας κρίσεις σας.— Πρώτη συγχαίρω τό φίλτατον **Αργυρίδιον** δια τό βραβείον και τό παρακαλώ να μου στείλη τό ταχύτερον την φωτογραφίαν του. 'Ο **Μινώταυρος**, του όποιου έπρεπε να δημοσιευθή εις αυτό τό φύλλον ή εικών, δέν μου έστειλε την φωτογραφίαν του, διότι, δυστυχώς, εις την πατρίδα του δέν υπάρχει φωτογραφείον. Τι να γίνη!

'Η έπιτυχία των «Μικρών Μυστικών» υπερέβη τας προσδοκίας μου. Φαντασθήτε ότι εις τό διάστημα τόσον όλίγου καιρού έγειναν, μόνον δια του Γραφείου μου, περισσότερα από 300 ανταλλαγαι! Τό μόνον μου παράπονον είνε ότι μερικοί από τούς φίλους μου δέν συμμορφώνονται κατά γράμμα με τόν Κανονισμόν. Έκτός της έλλείψεως του γραμματοσήμου, περι της όποιας σας είπα, συμβαίνει και έν άλλο: Πολλοί γράφουν εις τό **έμπροσθεν** μέρος του φακέλλου, του περιέχοντος τό τετράδιον των, τό ψευδώνυμον έκείνου, προς τόν όποιον στέλλεται. Ούτως ό φακέλλός των γίνεται άχρηστος και είμαι ύποχρεωμένη να τον άλλάζω, συλλογισθήτε δε ότι άν αυτό τό έκαμναν όλοι, θα είχα έξοδοσθη έως τώρα 600 φακέλλους. Έ, δέν είνε μικρά ζημία! Δι' αυτό είπα ότι τό ψευδώνυμον πρέπει να γρά-

φεται εις τό **όπισθεν** μέρος του φακέλλου και, άν θέλετε μάλιστα, εις τό **όπισθεν** μέρος του καλύμματος, ώστε όταν κλείεται ό φακέλλος να μη φαίνεται τίποτε.

Σε συλλυπούμαι από καρδίας, **Μερσεδή**, δια τόν θάνατον του αδελφού σου. Έγκρίνω τό ψευδώνυμον σου και έλπίζω να μου γράψης τακτικά.

Κασαλία Πηγή, εις τόν φακέλλόν σου, κατά λάθος βέβαια, ένέλειπες και μίαν έπιστολήν μίας φίλης σου Νίνας. Άν σου χρειάζεται, στείλε να την πάρης. Έγεινες έντελώς καλά;

Αόρδον Βύρανα δύναμαι να λέγω τόν αδελφόν σου, αγαπητέ μου **Ήρρη**, θέλω να μου γράψη και ό ίδιος πώς ονομάζεται;

Σοφεί Πιττακέ, άφ' ού σου άρέσουν τόσον τά συκκινητικά δηγήματα, σου συνιστώ τά «Λουλούδια της Γροής» πού θα δημοσιευθή προσεχώς.

Άστρον της Αύγης, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξέλεξα. Φαίνεται ότι θα είσαι από τας καλύτερας μου φίλας, άν κρίνω από την θερμήν σου έπιστολήν και από τας άραιάς πνευματικάς άσκήσεις πού μου έστειλες. Δια τό **ξεσπάθωμα** σε παραπέμπω εις την άλληλογραφίαν των προηγούμενων φυλλάδιων. Ίδου και ό όρισμός του: «Ξεσπάθωμα λέγεται ή εκ μέρους των παλαιών και ένθουσιωδών συνδρομητών ένέργεια, προς έγγραφην νέαν».

Χροσή Άκτις, έννοώ κάλλιστα τόν ένθουσιισμόν σου δια την έγγραφην του Βασιλόπαιδος Χριστοφόρου. Τόν συμμερίζονται όλοι οι φίλοι μου, οι όποιοι μου γράφουν σήμεραν θερμά συγχαρητήρια.— Ποίος είνε αυτός πού σου όφειλει Τετράδιον; Γράψε μου τον, διότι πιθανόν να σου έστειλε και να μη τό έλαβες.

Στερεά Έλλάς, ίδου τό άποτέλεσμα της εκλογής μου. Αί άδελφαι του Άνανια σ' ευχαριστούν δια τό γραμματόσημα, καθώς και τό **Ημερο Γατάμι**.

Κόρη της Έλλάδος, αυτό τό ψευδώνυμον τό δέχομαι ευχαριστός.

'Εσπευσε πολύ, **Μέλλουσα Καλλιτέχνης**, νατέλειπής... Έκείνοι προς τούς όποιους έπρότεινες, έτυχε να μη ανταλλάσσουν. Διατί δέν προτείνης και προς άλλους; Να π: χ: ή **Όραία Δοράς**, ή όποια θέλει να κάμη όλόκληρον Λεύκωμα, θα προτείνη προς έκαστόν, δια να δεχθούν οι εικοσιπέντε. Διότι σημείωσε, δέν είνε όλοι εις θέσιν να δέχωνται τας προτάσεις. Άλλοι δέν εύκαιρούν, άλλοι δέν προσέχουν, άλλοι βαρύνονται, άλλοι δέν άντέχουν εις τό έξοδον κτλ. Δια κάθε καλόν, βλέπεις, χρειάζεται έπιμονή και ύπομονή.

'Εχεις δικαίον, **Οιδίπου Τύρανε**: τό γραμματοκιδώτιον είνε άπαραίτητον και θα φροντίσω να τοποθετηθή. Άλλ' έως ότου γίνη, ό άνθρωπος σου άς λαμβάνη τόν κόπον ναναβαίνει την σκάλαν.

Σου πέρασε τό ματάκι, **Ποιμενική Φλογέρα**; 'Ο κατάλογός σου δέν είνε καθ' όλα άκριβής. Άν τον συγχρίνη κανείς με τό Λεξικόν των Ψευδώνυμων που έχω έγώ, θα γεμίση σβυσίματα και διορθώσεις.

Συριανή Σπίγγε, εάν θέλῃς να μου στείλῃς την διαφοράν, όηλ. 50 λεπτά, ευχαριστός σου στέλλω τόν 8ον τόμον, άντι των δύο, τούς όποιους δικαιοσύνη να λάθῃς.

Καρχαρία του Αίγαίου, στείλε λοιπόν τό Τετράδιόν σου προς τόν **Καρχαρία του Φαλήρου**.

«Δέν άμφιβάλλω—μου γράφει ή **Άλκωνίς Ημέρα**,— ότι ή πράξις του **Λευκού Ρόδου** συνεκίνησεν άπαντας τούς συνδρομητάς σου.» «Ω βεβαίως, αγαπητή μου».

Έργατική Μέλισσα, ίδου τό νέον σου ψευδώνυμον άλλα σε παρακαλώ να μη τό μάθη κανείς.

«Από τριών ήμερών—μου γράφει ό φίλτατος **Έραστής της Φύσεως**,—δέν βλέπω τόν **Άτζικόν Ούρανόν**, άλλα τό **Δροσερόν Ηΐλιον**, και δέν άναπνεύω την **Άθραν του Φαλήρου**, άλλα την **Άθραν του Παγασιόν**. . . Διότι της άναχωρήσεώς μου έξ' Αθηνών είνε ό **Χαλασμός**

Κόσμον. Χάρης εις αυτόν διήλθον πάλιν την **Έλληνικήν Θάλασαν**, ειδόν την πατρίδα της **Χαλαιδίδος** και την **Έλληνικήν Σημαίαν** κυματίζουσαν επί του κορπιλικού στόλου εις τινε **Κολπίον του Αίγαίου**. Εύτυχώς ή ήμέρα του Ταξείδιου μου ήτο **Άλκωνίς Ημέρα** και μόνον **Ήσυχον Άεράκι** έφύσα: άλλως θα υπερέραμεν από **Φουρτούναν**. Πώς σας φαίνεται αυτή ή γλώσσα;

Μελαγχρονή Έλληνική, τό στρογγυλόν έκείνο πράγμα είνε σούσα άγιοθασειάτικη, από εκείνας πού έχουν μέσα υδρογόνον και πηγαίνουν ψηλά: πώς, δέν έχετε εις την πατρίδα σας; β' Σε παραπέμπω εις την προκήρυξιν του Διαγωνισμού (φυλλ. 1) γ'. Βεβαίως.

Άντι να τρελλαθῃς με τά **Μ. Μυστικά**, αγαπητέ μου **Πετράκη Σέρμπε**, προτιμώτερον είνε νατάλλαξῃς. Ψευδώνυμον δέν είνε δυνατόν να σου προσδιορίσω έγώ. Τό πολύ-πολύ να μου στείλῃς μερικά της άρεσκείας σου, δια να εκλέξω.

'Εστειλα; **Άκρόπολις**, την προς την **Έλληνικήν Σημαίαν** έπιστολήν σου, άν και κατά βάθος δέν μου έφάνη ότι έχεις πλήρες δικαίον. Είμπορεί κανείς να έχη θερμότητην φιλοπατριαν, και όμως να έπιθυμή να κατοική—δια πολλούς και άνεξαρτήτους λόγους,— εις Παρισίους. 'Οπως δήποτε ή **Έλληνική Σημαία** δέν θα ζημιωθῇ, άν μάθη ότι υπάροχον και άλλα γινώμαι.

Φοίβη, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξέλεξα και χαίρω πάρα πολύ δια την νέαν αυτήν γνωριμίαν, ή όποια έν τούτοις είνε τόσον παλαιά. Διατί να μη μου γράψῃς τόσο καιρόν; Γράψε μου τουλάχιστον συχνά, δια ναναπληρώσης τό άπώλεσθέν.

'Η **Άγρία Άμερικανίς** μου γράφει, ότι θα ήτο ή καλύτερα μαθήτρια, άν μεταχειρίζοντο εις τά Σχολεία τούς τόμους μου ως άγνωστικά βιβλία. Τι τυχερά και τί τιμητική σκέψις!

Συμβαίνει καμμίαν φοράν, φιλτάτε **Τοίν Τσών**, ναναδημοσιεύονται παλαιά παιδικά πνεύματα. Άλλ' εις αυτό δέν πταίει ό Άνανίας, ό έπεφορισμένος την εκλογήν και την έξέλεξιν των στελλομένων, άλλ' εκείνοι οι όποιοι τά δημοσιευθή πρό δεκα ή δεκαπέντε έτών;

'Ο Άκόλουθος του **Μ. Ναπολέοντος** φιλτάτε **Λέον της Νεμέας**, θα διαρκέση όλόκληρον τό έτος 1897. Η **Άστρούλα** θα τελειώση την α' εξαμηνίαν εις δε την β' εξαμηνίαν θα δημοσιεύσω και τρίτον μυθιστόρημα πολύ περιεργον και περιπετυωδες, πολύ διασκεδαστικόν και πολύ διδακτικόν.

Μου άρέσει πολύ τό ένθουσιώδες **ξεσπάθωμα της Όραίας Δοράδος**. Άφ' ού μου έκαμε δύο νέους συνδρομητάς, έμάτιασεν από τώρα και μίαν μικράν εξαδέλφην της καις την βάπτισιν της όποιας παρευρήθη προχθές—φαντασθήτε!

— και την όποιαν μόλις μεγαλώση όλίγον, θα μου την κάμη συνδρομητριά. Φαντασθήτε!

Εδράτος Ζώνη, τί ώραϊον ψευδώνυμον! Άλλά και τά άλλα πού μου έπρότεινες, νέα μου φίλη, μήπως είνε κατώτερα; Μου φαίνεται εύφροσάτη και είμαι εύτυχής δια την γνωριμίαν σου.— Δια τό **ξεσπάθωμα** σε παραπέμπω άνωτέρω, εις την άπάντησιν μου προς τό **Άστρον της Αύγης**.

Φιλτάτη **Ανδαλουσία**, αυτό τό ψευδώνυμον σου εκλέγω από την δευτέραν έπιστολήν. Άλλά νομίζω ότι σου έξέλεξα και από την πρώτην κάποιον, τό όποιον θα σου διέφυγε. Χαίρω πάρα πολύ πού έγεινες καλά.

Πόσον καιρόν είχε να μου γράψῃ ή **Ζαππίς**: άλλ' άφ' ού ήτο δια τας χεμερινάς έξετάσεις δέν πειράζει: και όχι μόνον την συγχωρώ, άλλα και την συγχάρη δια τά τόσα άριστα και τά δύο **Μια καλάς**.

Εδέκνοπορτία, τό ποιήμα του εξαδέλφου σου ώραϊόν: άλλα δέν δύναμαι να το δημοσιεύσω. Τό γραμματόσημον έρρήθη εις τό Ταμείον των Άπόρων.

Τό είδα κ' έγώ τό λάθος, **Ποιμενική Φλογέρα**, άλλ' άφ' ού έστειλα τό Τετράδιον. Πρός άποφυγήν τοιούτων πρέπει να κρατῃς κατάλογον εκείνων προς τούς όποιους προτείνης, εκείνων οι όποιοι σου προτείνοιν, εκείνων προς τούς όποιους έστειλες και περιμένεις και εκείνων παρά τών όποιων έλαβες και θα στείλῃς. Προσεχώς ίσως θα σας δώσω έν υπόδειγμα τοιούτου καταλόγου, ό όποιος μου φαίνεται άναγκαϊώτατος.

«Έξ όσον τετράδιον έλαβα (μου γράφει μία λαμπρά φίλη μου, της όποιας δέν λέγω τό ψευδώνυμον, δια να μη προσδληθῃ κανείς) μόνον της **Ναυτοπούλας** ήτο καθαρόν και άσάκιστον: όλα τά άλλα ήσαν ή τσακισμένα, ή μουντζουρωμένα ή κακογραμμένα, έν ώ της **Ναυτοπούλας** δέν είχε τίποτε άπ' αυτά και μου ήρεσε πάρα πολύ». Άς τάχουσιν μερικοί και μερικά!

Μέγα Άλέξανδρε, δέν είνε ανάγκη ναλλάξῃς αυτό τό ψευδώνυμον. Αί Πνευματικά 'Ασκήσεις δημοσιεύονται όταν είνε καλά, άνευ πληρωμής. Άπεναντίας μου κάμνει χάριν όποιος μου στέλλει Πνευματικάς Άσκήσεις με **σπένδμα**—πράγμα άρκετά δυσκόλον.

Όραϊον Τριανταφυλλάκι, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξέλεξα, διότι όλα τά άλλα άνήκον ήδη εις παλαιούς μου φίλους. Φαίνεται ότι δέν άναγινώσκεις με προσοχήν την Άλληλογραφίαν μου.

Πολύ με συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, αγαπητέ μου **Χροσάτε** και άδελφοί. Ένώμα μαζί σας τας παραλήψεις μου εις τόν Θεόν δια την ύγειαν της πολυτίμου μητρός σας.— Σας έστειλα εκ νέου τό φύλλον, τό όποιον κατέστρεψεν ό μικρός **Κυρταίγερος**, αεκλαβών αυτό ως περικόν πλοϊόν».

Πλοίαρχε Κορκοράν, δεκτόν τό ψευδώνυμον σου αυτό και χαίρω πολύ πολύ δια την γνωριμίαν σου.

Χροσ Φιλάκι, εγκρίνω τό ψευδώνυμον σου. 'Η θερμότητην έπιστολή σου με ήχαρίστησε πολύ και έπιθυμώ να μου γράψῃς όσον είμπορῃς συχνότερα.— Τά αυτά και προς τόν **Ρωβόρον τόν Κατακτητήν**.

Σου στέλλω **Άρεμώγη** μου, (τό φυλλάδιον, τό όποιον βέβαια έχάθῃ. Είπα εις τόν κ. Φαίωνα να συγχαρῇ εκ μέρους σου τά δυο παιδιά, τά όποια έγραψαν τόσον ώραϊαν έκθεσιν εις την Γερμανίδα παιδαγωγόν των. Έγέλασα πολύ με τό ανέκδοτόν σου. Κ' έδώ τά ίδια συμβαίνουν. Φαντάσου ότι μίαν ήμέραν έν παράρημα έλεγεν άπλως: «Σήμεραν δέν έχομεν καμμίαν είδησιν!»

Έγνος σωστός ή έπιστολή του φίλου μου **Κολλοσσφ της Ρόδου**. Τι δέν λέγει μέσα! Και εις τι να πρωτοαπαντήσω! «Πόσον έχάρην—μου γράφει,— δια την ευγενή πράξιν του **Λευκού Ρόδου** και πόσον υπερφανεύομαι δια την έπιτυχίαν του ξεσπαθώματός μου, διότι έγώ έγράψας τόν Καρέτσον, συνετέλεσα να δοξασθῃς δια τοιούτου άποτελέσματος!» Άμε τό ποιηματάκι του προς τόν Χριστοφόρον; Κρίμα να μη έχω τόπον.

«Οχι, φίλτατε **Τρεχαγυρευόπουλε**, δέν λαμβάνεται υπ' όψει ή χρονολογία της άπαντήσεως εις τόν Διαγωνισμόν, άλλ' ή ήμέρα πού θα φθάση εις τό Γραφείον μου. Άλλως τί θα ήμποδίσε τόν καθένα να θέτῃ όποιαν χρονολογίαν ήθελε».

Πραγματικώς ένόμισα ότι μ' έξέχασες καθολοκληρίαν, **Συννεγρόδη Ούρανε**. Άλλ' ή τόσον θερμήν έπιστολή σου μ' έπεισεν εύτυχώς περι του έναντίου.

Είνε πολύ άπρεπές, **Δόν Κιχώτη**, να φωνάζη κανείς εις τούς δρόμους ότι δήποτε, προπάντων τό ψευδώνυμα των άλλων. Δι' αυτό ήθελα πολύ να έξείυρα τά όνόματα αυτών των κυριών πού μου γράφεις. Δέν πιστεύω να είνε φίλοι μου!

Άκούσατε τί ιδέαν έχει ό **Παχός Τσίρος** περι της προδοσίας των ψευδώνυμων. Άν τύχη κανείς να μάθη κανέν ψευδώνυμον—λέγει,— ή να τό του έμπιστευθῃ κανείς, δέν πρέπει να το

είπη, διότι είνε ως νά κάμνη κλοπήν. Μάλιστα, κλοπήν!

Τό Ταχυδρομείον τής Κερκύρας με είδοποιεί ότι υπάρχει εκεί δι' έμέ μία επιστολή με αν-επαρκές γραμματισμόν. Επίσης είνε τό Ταχυ-δρομείον Σύρου υπάρχει μία επιστολή δι' έμέ άνευ γραμματισμού. Έπειδή έγω δέν δέχομαι απλήρωτα γράμματα, παρακαλούμαι οι ρίψαντες τάς άνω επιστολάς νά τας ζητήσουν, και νά κολλήσουν τό έλλείπον γραμματισμόν διά νά τας λάβω. Άλλως θά μείνουν εκεί αιώνως.

Έλληνες Καλλιτέχνες, πάτε θά μου στεί-λχη έν μικρόν δείγμα τής προόδου σου είνε τήν ζωγραφικήν; Άρχει νά μου ζωγραφίσχη κάτι τι επάνω είνε τό γράμμα σου και θά έννοήσω.

ΤΟ ΞΕΣΠΆΘΜΑ (άτελειωτον).

Έξεσπάθωσαν άκόμη : ο Κροκόδειλος τού Νείλου και μου έκαμεν 1 συνδρομητήν· ο Καραβόγατος νέον ξεσπάθ. 1, ή Μικρά Μά-γισσα 1, τό Κύμα τής Σαλαμίνας 1, ή Λευ-κή Λοστος 1, ο Θ. Λωρώνη νέον ξεσπάθ. 3, ο Άλλξ. Σ. Οίκομυίδης 1, ή Όραία Δορ-κάς 1, ή Καρδερίνα νέον ξεσπάθ 1, ο Π. Θ. Κυριακίδης νέον ξεσπάθ. 3, ο Ν. Σ. Καίρης νέον ξεσπάθ. 1, ο Άριστοτέλης Μ. Τσιγκρός 3, ή Φωτεινή Χ. Έρμείδου 1, ή Άρθιωμαίη Διμυδαία 2.

Όλους αυτούς τούς ευχαριστώ από καρδιάς, περιμένω δέ δλονέν και τό ξεσπάθωμα τών άλλων.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάναλ-λάξουν :

Ό Έρμηλής με τήν Άηδόνα τής Έσθμης, με τό Αρχιζιζάνιον και με τήν Έλληνικήν Καρδίαν.— ή Άρθιωμαίη Δι-μυδαία με τόν Οικόποδα Άχιλλέα.— ή Χρυσή Άκτις με τόν Τεραπικέρανον Δία και με τόν Χαλασμόν Κόσμου.— ο Οιδίπους Τύ-ραννος με τόν Χαλασμόν Κόσμου, με τήν Λευκήν Χίονα και με τήν Έλληνικήν Καρ-δίαν (έμμέτρος).— ή Έδνυχής Θρητή με τόν Χαλασμόν Κόσμου.— ο Άρδεός Άργονά-της με τόν Χαλασμόν Κόσμου, Φωτεινόν Ού-ρανόν και Διογένην Λαέρτιον.— ή Παπα-ρούνα τής Πεντέλης με τήν Όραία Πρίγ-κηπον.— ή Αλεξάνδρα Χρηστομάου με τήν Ταχυδρομόν Περιστέραν.— ή Άλιωνίς Η-μέρα με τόν Κνωρόλενον Σημάλιν, Έδνυχή Θρητή, Μέλλουσαν Καλλιτέγνιδα, Άπτε-ρον Νίκην και Υΐόν τής Καλλιτεχνίας.— ή Μικρά Φωσφορώλις με τόν Χαλασμόν Κό-σμου και με τήν Χρυσήν Βροχήν.— ο Έρα-στής τής Φύσεως με τήν Μικράν Φιλόσοφον, Ίουλιαν Λογιστάτον, Γελοσσαν Φύσιν, Άγ-κυραν τής Έδνυχίας, Κόρην τού Πηλίου και Έδνυχή Θρητή.— ή Έπιλόκαμον Νύμφην με τόν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ και με τόν Ύ-μνον τής Έλευθερίας.— ή Γαληνιαία Θά-λασσα με τόν Άρηνάραχον Θεμιστοκλέα, Ναυτοπούλαν και Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ.— ή Άγρία Άμερικανίς με τήν Όραίαν Κέρ-κυραν.— ο Δέων τής Νεμέας με τήν Έλλη-νικήν Καρδίαν, τό Άργεΐτικο Πράσσο, τόν Μαύρον Πρίγκηπα, Παγωμένον Όκεανόν και Κνωρόλενον Σημάλιν.— ή Όραία Δορ-κάς με τόν Πολιδόν Άστέρα, Έλληνικήν Καρδίαν, Κροκόδειλον τού Νείλου, Μή με Λησώνει, Μαύρον Πρίγκηπα, Άγκυραν τής Έδνυχίας, Άέτον τών Όρέων και Οιδίποδα Τύραννον.— ή Ζαπαίς με τόν φροβερνόν Τι-τάκ (τού οποίου τά μαγικά γράμματα τόν ά-πελπίσκου), Ποιμενικήν Φλογέραν και Άρθι-ωμαίην Λυγαριάν.— ή Καρδερίνα με τόν Χα-λασμόν Κόσμου, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Άγκυραν τής Έδνυχίας και Άγκυραν τής Φιλίας.— ο Ήρωσ Γαριβάλδης με τό Αρχι-ζιζάνιον, Δεκαπενταετή Ηλιόραχον, Μπορ-λότο, Τι-Τακ και Μικράν Φωσφορώλιδα.

— ο Χρυσάετος με τόν Χαλασμόν Κόσμου και τήν Άττικήν Νύκτα.— ή Μικρά Μάγισσα με τήν Λευκήν Βιολέτταν, Άγρία Άμερι-κανίδα, Έλληνή Ζλατόν, Χρυσή Άμ-μουδιάν, Έλληνικήν Σημάλιν, (ής ζητεί και τάρχα), Νεράϊδαν τού Γιαλού, Χρυσήν Πεταλούδαν, Κεφαλληνιακήν Άδραν και Βα-σίλισσαν τών Άνέμων.— ο Ηλιόραχος Κορ-κοράν με τόν Δέοντα τής Νεμέας, τήν Ό-ραίαν Δορκάδα και τήν Λευκήν Άρκτον.— ο Κολοσσός τής Ρόδης με τήν Ναυτοπούλαν και τό Λευκόν Ρόδον.— ο Μοροσάνδαλος Ίά-σων με τόν Παύλν Τσίρον, τό Μεσολλογγιτάκι και τόν Φάϊον Απόλλωνα.— τέλος ο Θεωκο-δίδης ο Ιστορικός, όπως και ο Ύμνος τής Έλευθερίας, δέχεται ευχαρίστως νανταλλάξη με οιονδήποτε όστις θά του έκαμεν τήν τιμήν νά τω στείλη Τετράδιον.

Ο κανονισμός τών Μικρών Μυστικών έδη-μοσιεύθη είνε τό βον φυλλάδιον.

Άσπασμοί, πληροφορία.— Έλλείπει χώρου, αναβάλλονται διά τό προσέχες. Έπανα-λαμβάνω δέ ότι μόνον ένα άσπασμόν ή μίαν πληροφορίαν έχει τό δικαίωμα νανπευδύνη έκα-στος κάθε φοράν.

Άπό ένα γλυκό φίλδακι στέλλει ή Διά-πλασις πρós τούς φίλους τής : Έρμηλήν (αι τοιαύται λύσεις θεωρούνται όρθαί) Άρτιγόνην (πού άγαπά τήν Διάπλασιν, ίσα με τήν Πα-τριδα!) Έλληνικήν Θάλασσαν, (α, ου ήσουν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι τής 15 Απριλίου

135. Δεξίγριφος. Τό πρώτον μου έπίρρημα τό δεύτερον βιάζει και άν ένωση τις αυτά χώραν κατασκευάζει.

Έστλή υπό τού Αρχιμάρτυρου Θεμιστοκλέους

136. Στοχευόγριφος. Είμαι νήσος τού Αιγαίου άν με άποκεφαλίσχη κάποιον βασιλέα άρχαίου τόνουα θά σχηματίσχη.

Έστλή υπό τής Τσοχτρίας

137. Μασαζικόν. Η Σπάρτη, ο Περίανδρος, ο ρήτωρ Δημοσθένης, ο Έρακλής, ο Έλικών καθώς κι' ο Ίπποκράτης σου ίδιον τά συστατικά κι' όμοι μ'αυτούς ή Πά-φος, νά σχηματίσχη τόνουα πού είνε είνε ζωγράφος.

Έστλή υπό τού Γαλατικού Ίου

138-139. Μεταμορφώσις. 1. Τό μέρος δι' 6 μεταμορφώσεων νά γίνη τόπος. 2. Ο τόπος διά 5 μεταμορφώσεων νά γίνη θάσος.

Έστλή υπό τού Νέλοου.

140-143. Μαγική Συλλαβή. Τή ανταλλαγή ενός γράμματος διά μίος συλ-λαβής, πάντοτε τής αυτής, νά σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις :

Θήρα, μέγας, νέος, άχαρι.

Έστλή υπό τού Ερμητίου.

144. Μεσοστιχίς. Τά μεσαία γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποτελοΰσι τόνουα άρχαίου ήρωος.

1. Ποιήτρια. 2. Τρώς έπίσημος. 3. Νήσος τής Έλλάδος. 4. Πόλις τής Μ. Άσίας. 5. Μία τών Γοργώνων. 6. Άρχαίος Βασιλεύς. 7. Ήρωσ.

Έστλή υπό τής Ανθιμαίης Λυγαριάς.

145. Συλλαβική Άκροστιχίς. Αί άρχαία συλλαβαί τών ζητούμενων λέξεων άποτελοΰσι τόνουα Νηρηίδων.

1. Θεός. 2. Πτηνόν. 3. Άνεμος. 4. Νήσος τής Έλλάδος.

Έστλή υπό τών Κυμάτων τού Δουνατίου

146. Λογοπαζίνιον. Ποία λέξις άρχίζει από ή ;

Έστλή υπό Πέτρον Σκανδάλου

ξ ;) Άρθιωμαίη Διμυδαία, (τήν μικράν άπρημένην, τήν όποιαν συγχωρώ), Πρόδικον τού Σηλοβριανόν (δέν ένθυμούμαι, φίλατε!) Παυδαίμειον, Χιοσοσκεπές Παραχαϊκόν (λίαν προσέχες) Νικολάον Μαρολιανόν, Άρ-δρεϊόν Άργονάτην (έστειλα) Παπαρούναν τής Πεντέλης, Αιχμάλοτον Ήλιόδρα, Φλό-ραρον Ψιτακόν, Μυροήνην, Ρομύλον (τι καλά νά ήμουν κ' έγω, ξ ;) Καλήν Άκραν (βεβαίως!) Άδραν τού Έβείνου, Έλληνικήν Καρδίαν, Έπιλόκαμον Νύμφην (προσεχές), Γαληνιαίαν Θάλασσαν (α, τό πιστεύω ότι δέν είνε καλά ξ!) Έρατέτην Χάληνην (ναί) Πε-τρασμένον Λύκον, Άδάμ Κ. Θεοφύλακτον (ας έλπίσωμεν...) Μέλλουσα Ναυαρχον (έ-στειλα) Καρδερίναν, (κ' έμένα μάρτεσον πολύ αι άνεμώνας) Κροκόδειλον τού Νείλου (έ-στειλα) Κουκλίτταν, Έκτορα τόν Τρώα (έ-λαβα) Δεσθιακόν Άρθος, Διόδοτον, Ήρωσ Γαριβάλδην, Δαιμονάκι (είδες λοιπόν;) Άδραν τού Άρίονος, Μικράν Μάγισσαν (έχει χιλια φίλα και από τας αδελφάς τού Άνανία) Λευκήν Άρκτον, Σ. Μ. Τσοχόβλην (πολύ καλά έ-στειλα) Έσθηταμένο Πούλι, Μοροσάνδαλον, Ίάσωνα, Κοτόνιδα, Άρτέμιδα (λοιπόν, οι βα-θμοί,) Άρμα τού Ήλιου, Μόλαρτ, Βασι-λισσαν τών Άνέμων, Πολύτην τού Πη-λιου (νά τα χιλιάσχη), Άττικήν Ήμέραν (σε περιμένω) Ήχθ (ή διεδύθουσι ήλλάθη) Σα-τανάρ, Δεκαπενταετή Ηλιόραχον, Μινώ-ταυρον κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστελάς έλαβα μετά τήν 9 Μαρ-τίου, θάπαντήσω είνε τό προσέχες.

147. Αλληλοσύνμφωνον. οοιο-ε-εε...-υωη-εε-εε-οιει.

Έστλή υπό Ζωρζή Νιγρετόντι

139. Γρίφος. τίς [σοφία νικάται

Έστλή υπό τού Μενδελόου

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικων ασκησεων τής 18 και 25 Ιανουαρίου ε. ε

29. Αηδών (αει-Δών).—30. Νήτον (N-ΐον).—31. Η σημαία.—33. Β Α Ν Ι Ν Ο Σ Δ Ο Σ Δ Ο Σ Τ Ρ Υ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Α Μ Μ Υ Γ Α Δ Α Χ Α Π Η Σ

32. Θ Δ Η Ρ Θ Η Β Α Ι.—Ρ Α Ε Ι

34. Α Η Μ Ν Ο Σ. (1, ΒωΛος. 2, ΣουΗδία. 3, Τηλέμαχος. 4, ΟϊΝος. 5, ΚλεΟφών. 6, ΟδηΣός).—35. Τό Διτωλικόν (αϊτώ-λύκον).—36. Τή έπιμελεία πάντα δούλα γίνεταί.—37. Ο Ύποχθόνιος Άδης είνε ακοιτενός.

39. Ίσπανία (εις-Πάν-ΐα).—40. Τό χαρτί, τά γράμματα και ε αναγνώστης.

41. Α Α Ι Δ Ι Ο Ν Ν Ν Ε Λ Α Ο Ι Ι Β Α Ι Ο Ρ Α Σ Σ

42. Α Ι Μ Ο Σ Α Μ Ν Ο Σ Α Τ Μ Ο Σ Ρ Ο Δ Ο Ν Σ Α Υ Ρ Α

43-47. Γνωμιένης τής ανταλλαγής διά τής συλλαβής nos σχηματίζονται αι λέξεις : Σπίνας, Ίκτινος, Γέρανος, Φασιανός.—48. ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥρώτας. 2, Ρωμη. 3, ΠΗνελόπη).—49. Η Διάπλασις τών Παιδων διανύει ήδη τό δέ-κατον ένατον τής εκδόσεως τής έτος.—50. Η συνείδησις έλέγχει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό και έσοχην παιδικών περιόδων συγγραμμά, αληθές παρεχόν είνε τήν χάριν ήμάν ύπηρεσίας, και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον είνε τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ.8 Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ.15.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ.0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αΐδου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης Έτος 1900.—Άριθ. 13 Περίοδος Β'.—Τόμ. 4'. Έν Αθήναις, τήν 22 Μαρτίου 1897

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Όπωςδήποτε, χωρίς λέξιν, έλαβε τόν δίσκον, και διά ναναικτήσχη τόν άπολεσθέντα χρόνον, έτρεξε μετά σπουδής είνε τήν αίθουσαν. Άλλ' άκριβώς όταν έφθασε πρós τού Αύ-τοκράτορος, ο Φρίτσκιν, ο μικρός σκύλος τής Αύτοκρατεί-ρας, αναγνωρίσας τόν φίλον του, έσπίρτησε και ώρμησε πλή-ρης χαράς κατ' επάνω του. Ο Έκτωρ, τε-ταραχμένος ως ήτο από τήν επίπληξιν τήν όποιαν είνε λάβη και από τήν τιμωρίαν ή όποία τώ είνε επι-βληθή, τά έχασεν, έ-κλονίσθη, προσέκοψεν, ο δίσκος έξέφυγεν από τας χείρας του και τό περιεχόμενον τού κυ-πέλλου όλόκληρον έ-χυθη επί τού γόνατος τού Αύτοκράτορος. —Σατανά! αδέξιος! άνέκραξεν ο Ναπολέων αναπηδών, διότι ο κα-φές ήτο βροστός και τόν εξεμάτισε. Τό παιδίον άπέμει-νεν άναυδον και ένεδόν. —Άνόητε! πού δέν προσέχεις ποτέ σου! Για τίποτε δέν είνε αυτά τά παιδιά!.. Έ, ως ποτέ θά στέ-κεσαι νά με κυττάξης έτσι; Δέν ηγγαίνεϊς τού-λάχιστον να φέρης μια πετοέτα νά σκουπισθώ; Ο Έκτωρ έτρεξε παραχαλισμένος και έπέστρεψεν είνε τήν στιγμήν με τό ζητηθέν μακτρον. Ήρχισε δέ νά τρίβη δυνατά τό γόνατον τού Ναπολέοντος, τό όποιον άλλως τε ή Αύτοκράτειρα είνε ήδη σπογγίσι με τό μανδύλιόν της. —Πού είνε τό φλυτζάνι; ήρώτησεν ο Αύτοκράτωρ. —Ίδού, Μεγαλειότατε! είνε ο Έκτωρ άνεγείρων τό κύπελλον και παρουσιάζων αυτό μετά προθυμίας και χά-ριτος, ώσει θέλων νά συγκαλύψη τήν πρώτην του αδεξιότητα. —Α, δέν έπαθε τίποτε, είνε ο Αύτοκράτωρ λαβών και παρατηρήσας αυτό. Είσαι εύτυχής διότι άν έσπαζε, θά σ' έθετα υπό κράτησιν αύριον όλην τήν ήμέραν.

Τό περιεχόμενον τού κυπέλλου όλόκληρον έχυθη επί τού γόνατος τού Αύτοκράτορος. (Σελ. 97, στήλ. α').

—Ω, Μεγαλειότατε! είμαι ήδη! έπιθύρουν ο Έκτωρ θρηνωδώς. —Μπα! και τί έκαμες; άλλην άταξίαν πάλι; —Μεγαλειότατε, ο κύριος αξιωματικός μ' έφώναξε πρós όλίγου τρείς φορές και δέν ήκουσα τήν πρόσκλησιν. —Έλλειψις πειθαρχίας! πολύ κακόν αυ-τό! είνε ο Αύτο-κράτωρ. —Τό σφάλμα του όμως τό εξηγόρασεν! είνε με τήν γλυκειάν της φωνήν ή Αύτο-κράτειρα. —Τό εξηγόρασε!; Και διά τίνος, αγαπη-τή μου; Μήπως διά τής αδεξιότητος, πού έδειξε πρós όλίγου; —Άφ' ου σάς δυ-σηρεστήσε, δέν νομί-ζετε ότι υπέφερε και έλυπήθη πολύ; —Είνε αληθές αυτό που λέγει ή Αύτοκρά-τειρα; υπέφερεσ πραγ-ματικώς και έλυπήθησ διά τό λάθος σου; είνε ο Αύτοκράτωρ άποτα-θείς πρós τό παιδίον. —Ω, Μεγαλειό-τατε! είνε ο Έκτωρ με φωνήν πνιγομένην, μετά βίας κρατών τα δάκρυα, τά όποια άνήρ-χοντο είνε τούς όφθαλ-μούς του και μόλις καταστέλλων τήν συγκίνησιν του. —Καλά λοιπόν! Τότε θά μεσττεύσω παρά τώ κυρίω Μωμ-πλάν νά σε συγχωρήσχη. Πήγαινε μόνον νά μου φέρης ένα άλλον καφέ και προσπάθησε αύτην τήν φοράν να μή τον αναποδογυρίσσης... Όριστ' εκεί! κατακαίνουργο πανταλονι, δέν θά το ξαναφορέσω πιά γι' αγάγη σου και θά το θέσω από τόρα είνε άπόταξιν! Πού νά καθαρισθή τέτοιος λεκές! «Όπως θέλουν με κάμνουν αυτά τά παληόπαιδα!» είνε ο Αύτοκράτωρ, έν ώ ο Έκτωρ με όφθαλμούς γεμάτους από δάκρυα χαράς, τά όποια δέν είνε πλέον τήν δύναμιν να κρα-τήσχη, όπως και τά άλλα, εξήρχετο σπεύδων νά εκτελέσχη